

Uši a Vítr

ROZHOVOR • SÉPIOVOU KOSTÍ • MÚZY MEDÚZY • GULÁŠ • FILMOVÉ OKÉNKO • TRAUMERŮV SLOUPEK • PODIVUHODNÉ NECESTY • HOVORY S HEROTEM
SVJET PODLE KVĚTUZORA • MIKYHO ZÁPISNÍK • KOMIKS • ÚHLÝ POHLEDU • DÝMEM • DŮKAZY • RECENZE • ZÁPISKY BÁSNÍKA ULICE • OHEŇ NA STŘEŠE

Homér's Memorial 2024

Homér's memorial je festival věnovaný památce básníka Pavla Ambrože, zvaného Homér, který na podzim roku 2011 opustil naše řady. Homér byl jednou z výrazných osobností brněnského undergroundu a za svůj nepříliš dlouhý život dokázal vytvořit spoustu skvělé poezie i dodnes hraných písňových textů o věcech, které na světě miloval, zejména o chlastu a kočkách, tedy těch čtyřnohých. Letos po dvanácté.

Guláš Viktora Haita

Reedice slavného samizdatu *Guláš* je na světě. Kniha je kompletně přesázena, ovšem s důrazem na původní autenticitu samizdatového strojopisu. Klon původního Guláše je tedy na 99 % vizuálně stejný jako originál. Kniha je doplněna o knihu ke knize *Předkrm ke Guláši*, a obě díla jsou vsazena do dárkové kazety s bonusovými haitovskými artefakty. Každý výtisk nese autorův podpis a razítko *Ratus ratus* prokazující autenticitu díla.

K mání na www.drevenacikada.cz

Rozhovor: Miroslav Tlach

Narozen přibližně v sedmašedesátém již uplynulého století. Člověk mnoha profesí a mnoha vášní. Strážnický muzikant, rocker s mírnou averzí na dechovku a cimbál (hrál v kapelách jako Kozy, Samci za 3000, StBend, Proti-státní filharmonie Die Retardovaný Koskoplyn a mnoho dalších) hudební i textový skladatel, vynálezce a autor řady nepatentovaných zlepšováků, vynikající vypravěč vtipů a bavič. Pořadatel big-bítových sejsnů, koncertů, festivalů. Renesanční tvůrce ve všem mýslivém a dnes už lze říci bývalý politik a každopádně pamětník s pamětí.

Mira Tlach jako dítě luštěnin, foto Milan Jokelle, nedatováno

Miro, nejčastěji jsi spojován se svojí asi nejprofláklejší kapelou StBend, název je taková pikantní slovní hříčka. Na vazby se státní bezpečnostní se tě asi ptát je zbytečné, vždyť v devadesátém roce jsi byl na setkání s Václavem Havlem a Rolling Stones, musela to být brožná prdel, zejména Keith Richards na tebe vzpomíná s upřímným roblíkem v ksichtě, ale i na Havla... Neméně legrační jsou časté záměny s někdejší undergroundovým ST Bandem? A proč vlastně StBend? Zkus trochu profouknout počátky svého uměleckého snažení. Jak to doopravdy začalo?

No, pokud to myslíš, jakože úplně od začátku, tak to bylo tak – s muzikou jsem skončil v osmi letech, kdy mě, ani napodruhé, nevzali do LŠU. Chtěl jsem se naučit hrát na kytaru, ale oni měli pocit, že to nepůjde... Nešlo to ovšem hlavně z toho důvodu, že to tady byl samý cimbál a dechna, kytaru učili velmi neradi, tos tam musel mít někoho známého, což rodiče neměli. Ke kytarě jsem se pak dostal až ve dvanácti letech, kdy mě kamarád naučil na španělku A, D a G a ukázal základní tahy, zbytek samostudium.

Pokračování na straně 2

Ladilo se to přirozeně třináctkou klíčem

Ve chvíli, kdy jsem zvládl barré akordy, uznal jsem, že nazrál čas na elektrickou kytaru. Což byl v té době dost problém, zejména finanční. Úplnou náhodou jsem se dověděl, že ji ve Strážnici zrovna jeden borec prodává. Za 700,-, což byl celkem balík, že jo, větší polovina tátovy výplaty. Nicméně jsem ty prachy schrastil a vydal se pro nástroj. Otevřel mi nějaký Musil,

M. Tlach, V. Havel a Rolling Stones, archiv MT.

kterého jsem tehdy ještě neznal, a že jo, ať jdu dál na to mrknout. Akorát že to tedy není úplně kytara, že je to baskytara, ale vysvětlil mi, že když umím na kytaru, tak umím i na basu. A jak já se na tu elektriku už tak dlouho těšil a měl u sebe ty peníze, tak jsem neodolal a zakoupil klasický bílý Vikomt bass. A v tomto okamžiku jsem se stal baskytaristou. Dost mě pak překvapilo, že je to úplně něco jiného než španělka a opět nastalo samostudium *(smích)*.

Když jsem byl už v prváku, přišli za mnou dva spolužáci ze základky s tím, že slyšeli, že mám doma basu a jestli bych s nimi nechtěl hrát? Samozřejmě to byla zábavovka. Tehdy mi to vůbec nevadilo, nikdo z nás neskládal, protože to vlastně nikoho ani nenapadlo. I když jednu věc jsem pak přeci jen složil, ale to už se to s kapelou chýlilo ke konci. Pak byla druhá zábavovka, no a následovaly dva roky základní vojenské služby, po kterých se nic moc nedělo, než přišel listopad. To jsme si všichni začali tak nějak dělat, co jsme chtěli a s tím přišel čas založit kapelu Kozy. Bubeník by byl, ale chyběla nám kytara. A kytarista nebyl. Ale byl další bubeník. Takže původní bubeník se přeorientoval na basu a nový bubeník zůstal bubeníkem. Dvě basy, jedna zbusťřená, druhá čistá a bicí. Byla to skvělá zábava, skládali jsme jak na běžícím páse, na koncertech kostýmy, blbinky a tak, a lidi se z toho mohli po... A my taky... Úžasná doba *(smích)*.

Když to skončilo, nějaký čas jsem nehrál, nevím, rok? Ovšem nastal čas, kdy jsem si řekl, že už by to něco chtělo. O bubeníkovi jsem věděl, potřebovali jsme kytaru a zpěv. Nakonec se mi ozval kámoš, basák, že by do toho šel. Ale já se už nechtěl vracet k formátu dvě basy, bicí. Nicméně jsem si vzpomněl, že jsem chtěl být původně kytarista. Koupil jsem tedy Jolanu

Diamant, složil nějaký repertoár, zpěvák se v podstatě našel sám a Samci za 3000,- byli komplet. Opět show na pódiu atd. Hráli jsme tak tři, čtyři roky. Krásné časy, přesně jsem zjistil, proč jsem chtěl být kytarista – naprostá volnost, nemusel jsem zpívat, nic tě neomezovalo, měl jsem to moc rád. Skončilo to tak, že to zpěváka už nějak nebavilo. A je fakt, že jsme se už delší dobu nemohli pohnout z místa. Skončilo to v pravý čas. Ale byla to paráda. Nastala další pauza, teď zase nevím, jak dlouhá, ale stopro delší, než ta předešlá...

Teď tě jistě zajímá, jak to bylo dál – jednoho

Mira Tlach a jeho ženy, archiv MT, nedatováno

dne, večer, asi v roce 2000, maximálně 2001, jsem obdržel pocit, že bych si už do prkýnka rád s někým zahrál. Začal jsem sondovat dostupnost volných muzikantů a získal bubeníka (Patrik Harnoš). Kytara, zpěv, absolutní nula... V knajpě potkávám klarinetistu (Michal Kadlec), kterého jsem už znal, říkám mu, že bych si už rád zahrál, ale nejsou lidi... A teď nevím, kdo navrhl, že bysme dali místo kytary klarinet. Což je vlastně to samé, akorát že v Bé *(smích)*. Tak říkám, to by k tomu mohly být nějaké klávesy, někdo tam musí vyrábět podklad. Načež pravil Kadlec, že o klávesistovi neví, ale zná borce (František Stanislav), co hraje na akordeon *(smích)*. Tak to byla ovšem výzva! A vznikl StBend. Rozjezd kapely byl dost zajímavý, vůbec jsem netušil, co s tímto obsazením dělat!!! Nicméně jsem se hluboce zamyslel a složil nějakou písničku, já nevím, která to byla, kluci by si nejspíš vzpomněli. A ono to normálně šlo! Vzpomínám si, že druhou věc, kterou jsem pak udělal, byla Raketa – maketa. Což tedy není úplně jednoduchá věc, sám s ní mám dodnes občas problé-

my *(smích)*. No ale začalo to celé fungovat. Hrávali jsme víceméně jen v okolí Strážnice, ale pak jsme se, řízením osudu, dostali do brněnského Bora, kde si nás všiml Erik Frič. Hned nás pozval ke Skalákovi, my si sedli na první dobrou, povídali jsme a plánovali do pozdních ranních, já to vidím jak dnes. No jo... Erik nám pomohl jako nikdo, nasměroval nás. Všude mě se všemi pořád seznamoval, to bylo taky nezapomenutelné období, nový svět. Během těch let se v StBendu pár muzikantů prostřídalo, většinou bubeníci. Poslední 4 roky hrajeme ve složení Michal Kadlec

Nová éra StBendu s Ivo Fafilkem. Tunel Hitlerovy dálnice na festivalu Krákor v Ostopovicích u Brna, Archiv MT

No a s tou kapelou ST Band – já o ní tehdy vůbec nevěděl – ale přesně, jak říkáš, s tím nastalo taky pár zajímavých situací *(smích)*. Prosím tě, Fido, jestli tam máš ještě nějakou otázku, na kterou se musí tak dlouho odpovídat, tak odstupuji od smlouvy a jdi do prdele *(smích)*. Máš tam ještě nějakou takovou otázku?

Jak bys definoval „underground“?

Cím dál líp, předchozí otázkou mi málem zavaříš mozkovnu, neb jsem si musel zrekapitulovat prakticky celý život, naštěstí jen ten muzikantský *(smích)*. A teď tohle... Ale zkusím to. Jak už z podstaty slova vyplývá, jde o něco, co není běžně vidět. Co není vidět všude, kam se podíváš. Řekl bych, že underground by mohlo být téměř vše – a je jedno, jestli se bavíme o hudbě, literatuře, malířství, sochařství, divadle a já nevím o čem – co je mimo hlavní proud, mimo mainstream, jak se dnes říká. Ale důležité je to slovíčko „téměř“. Může provokovat, pro mě je to taková přidaná hodnota. Ovšem ne nezbytně, prvoplánově, tak to nemyslím.

Když se teď budeme bavit o muzice, znám pár kapel, které se na akcích s „visačkou underground“ vyskytují, na pódiu předvádí něco, co na první dobrou zaujme, nebo se na některé členy/členky kapely hezky dívá, ale zkus to vypustit, zavřít oči, a zjistíš, že je to nakonec dost průměrná zábavová kapela. A to není nic proti zábavovým kapelám, to je ostatně věc pořadatele, ale underground to opravdu není. I když je běžně nevidíš, kam se podíváš *(smích)*.

A také bych určitě neřekl, že je underground v této době nějaký životní styl, životní postoj. Underground je, podle mě, ta tvorba, nebo výsledek té tvorby. To není o tom, že jezdíš na undergroundové koncerty a tím pádem seš underground a všechno je

by, abych tam provlékl strunu a „ladilo“ se to přirozeně třináctkou klíčem. Ozvučena byla mikrofonom z kotoučáku, který zároveň

v poloze „nahrávání“ fungoval jako kombo, jak se to tehdy řešilo. Akordy jsem ještě neznal, tak jsem si je vymyslel. První „skladba“

V předchozí sondě do historie jsi nezmínil angažmá s finskou kapelou.

(smích) Na finskou kapelu jsem nezapomněl, zaprvé jsem věděl, že na to určitě přijde řeč, no a zadruhé – já nezmínil víc kapel nebo projektů. Nechtěl jsem s tím zdržovat, už tak byla ta odpověď dlouhá. Zmínil jsem, mimo ty zábavovky, jen skupiny, které jsem dělal autorsky. Což mi teď připomnělo, že ještě jedna kapela, pro kterou jsem složil repertoár, byla. Ta byla vlastně úplně první, to bylo ještě před tím létem, kdy jsem se naučil A, D, G.

Bylo to duo, kamarád Luboš bicí a já, něco jako kytara *(smích)*. Bicí jsme vyrobili zosmlitrových plechovek od rostlinného oleje, které jsme postupně získávali, ještě než pro ně stihli odněkud přijet, za starým bufetem. Klasické rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví. Kytaru jsem sestrojil z citery, měli jsme na půdě dvě, takže v pohodě... krk byl vyřízlý z nějaké desky, pražce jsem nacvakal z hřebíků a protože sehnat ladící kolíky byl dost problém, provrtal jsem osmičky šrou-

V tom bych s tebou zlehka polemizoval, řekl bych že underground skutečně a opravdu lze pouze vnímat a žít, ať už se jedná o kulturu v celé její šíři, nebo oblast rozličnou. Politickéj,

nebo náboženskéj pobled, sexuální vyžití, pro-

Archioní snímek Star Band. Archiv MT, nedatováno

stě široký spektrum tzv. závadnejch věcí, který ovšem člověk nedělá a nežije, protože je. Tedy není performer za každou cenu, ale protože to tak cítí. Underground osobně velice zjednodušeně vnímám jako jakousi paralelní kolej žití k realitě všedních dní. Nicméně z tvé odpovědi

by, abych tam provlékl strunu a „ladilo“ se to přirozeně třináctkou klíčem. Ozvučena byla mikrofonom z kotoučáku, který zároveň v poloze „nahrávání“ fungoval jako kombo, jak se to tehdy řešilo. Akordy jsem ještě neznal, tak jsem si je vymyslel. První „skladba“

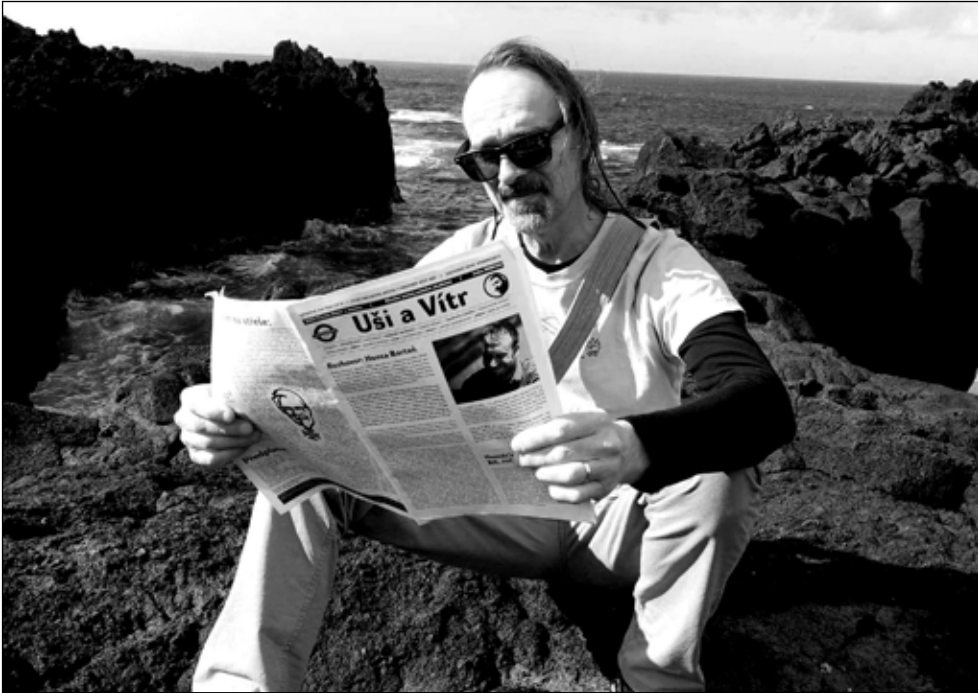
měla necelých 10 minut, instrumentálka. Jmenovali jsme se, pochopitelně, Plastic Star (*smích*). Někde bych měl mít ještě naše první, a taky poslední, oficiální foto. No ale k finské kapele – ta nabídka od vás přišla zrovna v době, kdy jsme měli s StBendem pauzu. Františka přestalo hraní bavit a my se ocitli s téměř dokončeným třetím CD bez akordeonisty. Nechtěl jsem to nijak hrotit, dávat na fejsbuku inzeráty, že někoho hledáme, říkal jsem si, ono to nějak dopadne, až přijde čas, tak se někdo objeví. No ale ona ta pauza trvala nakonec asi tři roky a já se už trochu nudil. Takže nabídka angažmá v Koksoplynu přišla právě včas (*smích*). Taky se mi na tom líbilo, že nemusím jezdit na zkoušky, protože by to bylo zbytečné (*smích*). Ale aby to nevypadalo, že pro kapelu nedělám vůbec nic, tak jsem si z nohy od stolu vyrobil aspoň tu jednostrunnou basu. Fini mě baví. A to i přesto, že dnes už tam té improvizace není tolik, takže se musím v rámci možností v tónech orientovat. Já mám lidi z Koksoplynu rád. I když je znám osobně (*smích*). Taky už nepřijedu všude, kde se hraje, protože toho volného času nemám tolik. Když se objevil Fafílek, rozjeli jsme konečně StBend, začali cvičit starý repertoár a pomalu dokončovat tu před lety nedotáhlou trojku. Ale pokud ten čas mám a hraje se někde v dosahu, rád se zúčastním, vždyť víš...

Mimo hraní ses angažoval i v lokální politice, trochu tě podezřívám, že základní motivací byl předvolební koncert na vleče nákladáku nebo traktoru či co to bylo za přibližovadlo. Jak to bylo?

Ano, to máš pravdu, teď už to můžu říct, protože to bylo v roce 2010 a komunální politice se už asi tak pět let nevěnuji. S přáteli nás napadlo, že by mohla být dobrá sranda naházet na nějaký nákladák aparát, jezdit po Strážnici a hrát. Ovšem muselo se to udělat legálně, aby řidič toho vozidla nepřišel o papíry, což byl problém, dopraváci se šprajcli a akci nepovolili. Jedinou možností bylo počkat, až budou volby a zrealizovat to v rámci předvolební kampaně (*smích*). Dělán si samozřejmě prdel. To nás s přáteli nenapadlo. Ale napadlo nás zkusit štěstí a infiltrovat se do strážnického zastupitelstva. Dlouhodobě nás totiž hodně iritovalo, jak jsou ve Strážnici protežovány folklorní soubory. Město prakticky pro nikoho jiného, co se týče muziky, než pro cimbálky, nedělalo. Nic jiného nepodporovalo, natož nějaký bigbít. Chtěli jsme se pokusit tento stav narovnat. Takže jsme založili sdružení nezávislých kandidátů a na poslední chvíli posbírali podpisy, abychom se ještě stihli k volbám zaregistrovat. Byl z toho celkem poprask, protože jsme naše sdružení nazvali SPRONK – sdružení přátel rocku a ostatních nefolklorních kultur. Spousta lidí to pochopila tak, že jdeme proti folkloru. Objevili se dokonce zprávy, že pokud se dostaneme do zastupitelstva, tak zrušíme strážnické slavnosti. Jedním z osobních přínosů působení v komunální politice bylo

zjištění, že lidi jsou fakt idioti. Což se dnes už nikdo nepokouší ani maskovat a hrdě ze sebe toho idiota dělá na Rajchlových a Středulových dýcháncích. No a dopadlo to tak, že jsme získali v zastupitelstvu dva mandáty a já se stal členem rady města. I když se hlavní body našeho programu týkaly především kulturní oblasti, musel ses jako radní přirozeně věnovat i ostatní agendě týkající se chodu města. Na co jsem opravdu hrdý (i když to slovo nemám zrovna v oblíbeně), je to, že se mi podařilo zpracovat a následně protlačit, nejprve radou a pak zastupitelstvem, zveřejňování zvukových záznamů ze zasedání zastupitelstva. Což je dost zásadní věc, ono se totiž jinak může v zápisu ze zasedání leccos dodatečně „dolatit“. Pokud je zveřejněn zvukový záznam, už si to nikdo nedovolí. Tehdy zveřejňování zvukových záznamů nebyla úplně běžná praxe, navíc se už rozjíždělo GDPR, i když se tomu tak ještě neříkalo, a to řešení právní stránky věci nebylo úplně jednoduché. Ale zkrátím to, po čtyřech letech jsme kandidovali znovu, opět se umístili, a po dalších čtyřech se na to už vyprdlí, protože všechno víceméně fungovalo tak, jak jsme si představovali a osm let mi opravdu stačilo, bylo to neskutečné množství práce a času.

Ale abych se vrátil k té předvolební jízdě, jak jsem řekl, my jsme začali na poslední chvíli, a co si o nás myslela množina zaprděných Strážničanů, která nebyla malá, to si asi umíš představit. My jsme potřebovali dostat k volbám hlavně mladé lidi, což byl celkem problém, protože ty nějaké volby vůbec ne-tankovaly. My jsme vůbec potřebovali dostat

Mile překoapilo, že ve vesničke Ginetes, v nejzápadnější části ostrova São Miguel, měli u sámoošce Uši a Vitr i o češtině. Únor 2023, foto archiv MT

k volbám lidi, kteří by jinak nešli, protože roky zavedená sdružení a strany měly svou stabilní voličskou základnu. Takže to chtělo něco vymyslet. A byl jsem to, shodou okol-

ností, právě já, kdo se zamyslel a pak to vymyslel. Věděl jsem, že řidiče i vozidlo mám, protože kamarád Staňa, který se mnou hrál v té první zábavovce, má stavební firmu, a jako duše spřízněná, do toho na 99 % půjde. Pak jsem složil krátkou, asi minutovou písničku – aby ji člověk stihl uslyšet celou, než projedeme ulicí – která připomínala voličům, že za týden mají šanci ovlivnit na další čtyři roky dění v naší obci. Dal dohromady kapelu, dvě kytary, bicí, křídlovka, basa a pak už jen zbývalo připravit Avii. Což taky nebyla práce na hodinu. Na dno takového toho nižšího kontejneru jsme dali asi dvoucentákové tabule překližky, do kterých jsme přišroubovali všechno, co na korbě bylo. To máte: bubny, stojany na činely, stojany na mikrofony, stojany na reprobedny, stojan na kameru, židličky pro kytaristy, židličku pro trumpetistu, židličku pro bubeníka, stolek na mixák, elektrocentrálu... Jo, a ještě židličku pro mě. Taky jsem musel udělat plán trasy, vybrat to tak, abychom projeli všechny části Strážnice s nejvyšší hustotou obyvatelstva a taky abych to zanesl polišům, protože jinak by to bylo fakt o papíry. No a tak jsme v sobotu nebo v neděli, už nevím, týden před volbami, nějak odpoledne, vyrazili na cestu. Já měl tu trasu spočítanou tak na hodinu a čtvrt jízdy, jenže řidič Standa si to náramně užíval a jel opravdu nejnižší rychlostí, jaké byla jeho Avie schopna. Třeba náměstí, to jsme měli v plánu jen projet, protože bylo o víkendů, po obědě, takže pusťto prázdnó. Ale v hospodě sedělo pár lidí, kteří věděli, kdy asi budeme kudy projíždět a když uslyšeli hudbu, vyšli ven i se zbytkem

Se ženou Eouu na festivalu Napřič u Skáláka. Foto Maryen Němcová

Mělo by to být někde na YouTube, pokud si dobře vzpomínám, tak SPRONK – jízda ro(c)ku. Je to sice natočeno dost nekvalitně, ale pro představu dostačující. No, takže nakonec jsme na té korbě seděli a hráli asi dvě a půl hodiny. To je také můj osobní rekord v nepřetržitém hraní. Vždycky jsem jedno kolečko odpíval a do druhého si kytaristé střídavě sólovali, takže, pokud dobře počítám, tak jsme to zahráli přibližně stopadesátkrát a já to pětasedmdesátkrát zazpíval. Já už měl chvílemi pocit, že na té korbě pojedu až do smrti. Ale byl to neskutečný zážitek, takových máš v životě tak kolem pěti (*smích*). Když jsme projížděli Kovářskou, což je největší strážnické sídliště a viděli ty lidi na balkonech, pohled k nezaplacení. Později mi nějaký chlapík, kterého jsem ani neznal, říkal, že když nás viděl, rozhodl se, že volit půjde, protože tohle muselo dát hromadu práce. Takže účel to splnilo a ten pocit z akce, to byl dost dobrý bonus (*smích*).

Na opakování jsou přece založeny mantry, opakování lidem prý navozuje příjemnou náladu, snad proto vznikly i refrény, takže se celá Strážnice včetně rezonující Avie musela orgasticky svíjet. Osobně často lítám z kůže, obzvláště při nuceném poslechu skladby myslím od Kernu (?) Blízko nás místo máš jít domů teď s tím se nepočítá a furt dokola a celý svět broží a mně se dějou muka. A tím jsme se oslím mústkem dostali k jedné tvé polozapomenuté aktivitě, která spočívala v jakémsi boji proti Ochramnému svazu autor-skému. Jak tohle v tobě uzrálo? Borec, co začne v zábavovce a hraje covery, nakonec obrátí a je vysazeněj na Ochramný svaz autorský? A jak se na to díváš dnes? Furt ti pije krev?

K tomu *Blízko nás* ti něco řeknu, ale první k Ochramnému svazu. Předně, když jsem začal hrát s tou zábavovkou, vůbec jsem ne-tušil, že něco jako OSA existuje (*smích*). To jsem zjistil až ve chvíli, kdy jsme začali hrát

nejen ve zkušebně, ale i před lidma a museli jsme vyplňovat tzv. „povolovačku“, kde jsi uváděl seznam skladeb a jejich autorů. Ale ani tak ses nad tím nepozastavoval, musel to dělat každý, neřešil si to, byl si rád, že si zahraješ. UVědom si, že to bylo za totáče. Ze je OSA spolek gaunerů, jsem si uvědomil, až když jsem po listopadu začal pořádat akce sám. Nevím, jestli to bylo po druhé, nebo po třetí Svíci, vzpomínám si, že jsem se někdy kolem poledne vzbudil po třetí noční – a to už má člověk celkem dost, nevyspalý, podrážděný, převrácený rytmus – a na stole leží psaní. Otevřu to a tam výměr od OSA na 600,-! Už tak jsme na té akci prodělali, protože tam někdo rozkopal záchodovou mísu, a tak jsme novou zaplatili s majitelem objektu na půl. A teď chce ještě 600,- OSA! Neměl jsem tam jedinou kapelu, která by byla pod OSA nebo hrála něco od jimi zastupovaných autorů. Povolovačku jsem taky odevzdal včas, tehdy se to neposílalo přímo jim, ale hodil si to na obecní úřad, který jim to pak odeslal. Takže u mě všechno v cajku. No a jak jsem po tom probuzení nebyl v nejlépším rozpoložení, okamžitě jsem vytočil číslo, které bylo na tom výměru uvedeno. Představil se mi nějaký borec, o kterém jsem se měl v brzku dovědět, že je šéf brněnské pobočky OSA, řekl jsem mu, že jsem vše vyplnil, v termínu odevzdal, na akci hráli všichni své věci, ať si to zkontrolují, že to platit nebudu, protože na to nemají nárok, a že tohle si nemůžou dovolovat. Bylo přeci po revoluci, že jo. A on mi na to řek, pane Tlach, vy si ani neumíte představit, co my si můžeme dovolit. Ty vole, já v tu chvíli před sebou úplně uviděl to tlusté zapocené komunistické prase v obleku, které ví, že si s tebou udělá, co bude chtít. Řval jsem na něj, jestli se neposral, že já ani ostatní muzikanti, co tam hráli, nebudeme žít takové vyžírký, takové komunistické kurvy, jako je on a celý ten jeho spolek, no bylo to di-

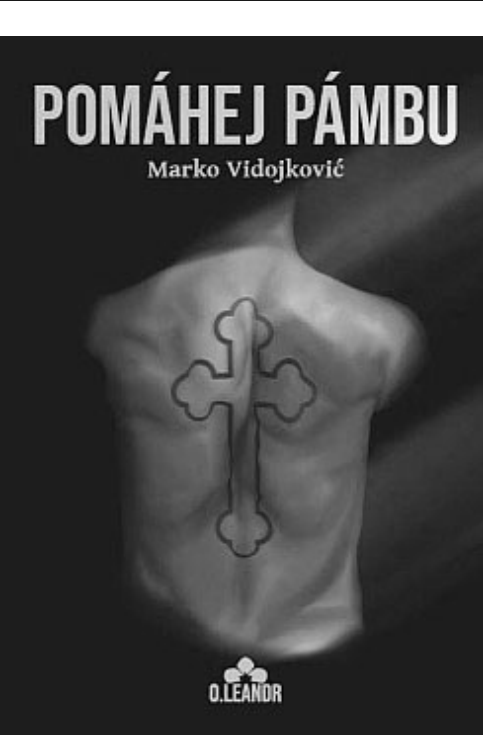
vadlo... a praštil sem telefonem, čímž jsem považoval věc za vyřízenou. Já jsem tedy tak sprostý nikdy předtím ani nikdy potom už na nikoho nebyl, jenomže tady se sešly odporné komunistické manýry, OSA a ne-spravedlnost. Což je kombinace, proti které musíš zvolit takovou formu ústního projevu, kdy je nad veškerou pochybnost jasné, že si za tím, co říkáš, stojíš. Což se povedlo. Akorát jsem pak 20 let dělal hlášení pro OSA u všech akcí, na kterých jsem se podílel, jako debil. Pokračovalo to tak, že jsem na sebe začal házet svršky s tím, že tohle musím jít rozdýchat na Dolinu, to je hospoda. Netrvalo to ani 10 minut a zvoní telefon, pevná linka samozřejmě, říkám si, kdo to ku... zase je? Byla to kamarádka z obecního úřadu. Říkala, že jim volal úplně nepřítelný ředitel brněnského OSA, a že co je ten pan Tlach zač, že tohle ještě nezažil, že jsem byl strašně vulgární, a že jeho sekretářka, která měla ten „rozhovor“ na odposlechu, málem omdlela. Což se nedivím, na tohle ti zmetci zvyklí určitě nebyli. No a ta má kamarádka mu říkala, že to musí být nějaký omyl, že pan Tlach je slušný a spolehlivý člověk, že toto si neumí vysvětlit atp. Nakonec se domluvili, že mám zaplatit těch 600,- a že se to dál řešit nebude. Jinak mi napapí 1200,-. Vysvětloval jsem jí, že jim nic platit nebudu, že na to opravdu nárok nemají, načež z ní vylezla dost zásadní informace – ženská z úřadu, která ty věci na OSA zasílá, mi chtěla pomoci a tu mou povolovačku odeslala až po akci!, že kdyby třeba pršelo a Svíca nebyla, tak ať neplatíme zbytečně (*smích*). Ona vůbec netušila, že ani tak bych nic neplatil, vůbec nevěděla, o co jde. Ona nikdy nevěděla, o co jde. Já s ní pak musel řešit spoustu věcí, když jsem byl v zastupitelstvu, to byla katastrofa. No ale stejně tam vydržela dalších 20 let, až do důchodu. Takhle funguje státní správa... Takže jsem kamarádce poděkoval a výměr zaplatil. I když to zprasili na úřadě. Nechtěl jsem to řešit, protože to už by muselo jít přes právníka a bylo by to nekonečné. Nicméně jsem tušil, že si mě budou v Brně pamatovat a tudíž nesmím udělat žádnou chybu, jinak se po mně rádi povozí. Takže jsem si opravdu poctivě nastudoval „autorský zákon“, obzvlášť důkladně pak paragrafy týkající se živé produkce, a vše už odesílal na OSA sám. Jak si zmínil ten boj, on to žádný boj nebyl, nějaký čas jsem byl ve dvou skupinách, které se snažily tlačit na poslance, ohledně změny zákona, ale nic z toho nebylo. Já spíš pomáhal kapelám a pořadatelům s těmi papíry, vysvětloval, co můžou, a co už zaplatí a hlavně co udělat, aby neplatili zbytečně. Mluvil jsem někdy v té době s jedním poslancem, přesně věděl co je OSA za zlodějinu. Řekl mi, my tam teď řešíme o dost akutnější věci, já bych rád pomohl, ale já bych ani nedal dohromady potřebný počet poslanců na to, aby se to mohlo začít projednávat, navíc to má OSA těžce zalobbované... Dnes už OSA neřeším, trvalo to sice neskutečně dlouho, ale k nějaké změně autorského zákona

došlo. Letos jsem na OSA poprvé nic neposílal, neboť pořadatelé, kteří ví, že jim na akci nikdo zastupovaný OSA nehraje, tak už nemají ohlašovací povinnost. Aspoň něco. Ovšem jak OSA zvesela dál

Muchlovačka se slépkó. Na Tlachově suici Fido, slépka a Mira, archiv MT.

ryžuje na věcech možných i nemožných, to už je druhá věc. Ale já to už vypustil. Nějak mi došlo, že pokud máš neustále potřebu řešit všechny nespravedlnosti světa, musí ti z toho houknout. Už si dost vybírám, čemu věnovat pozornost a čemu ne. A je mi fakt o dost líp.

No tak jo, vždycky jsem si myslela, že kokotiny Hermana Traumera z pera Ivoše Krejzka nelze jen tak překonat. Ale očividně mi scházel kulturní kontakt s jihoslovanskými literárními živly. Trhlinu ve slovanské vzájemnosti se teď rozhodl zaplnit Zdeněk Anderle, který si nedávno na koleně (jak jinak a kde jinde) založil nakladatelství O.LEANDR. Hned s přiletem první vla-

Co jsem to ještě chtěl? Jo, *Blízko nás*. Já hrál nejradši Sex Pistols, Jasnou páku, Výběry, bavilo mě hrát Deep Purple, Judas Priest, Iron Maiden, Black Sabbath a tak, to byla dobrá škola, moc jsem už nemusel Scorpions, ale když kluci přišli s tím, že uděláme *Blízko nás*, to už bylo moc. Já si to nikdy ani neodposlechl. Všechny věci jsem si odposlouchával do tónu, pokud to šlo z kotoučku nebo z kazety vůbec rozklíčovat, ale Kerny jsem fakt nedal. Díval jsem se kytaristům na ruce a „hrál“ to podle jejich polohy. Ono si toho, že to šulím, ve zkušebně nikdo nevšiml, protože tam byl borčus. Jenže pak jsme jeli na přehrávky a bylo to *(smích)*. Na přehrávkách hrals dvě nebo tři, nevím, skladby, podle vlastního výběru a jednu ti vybrala z playlistu zkušební komise. A protože v té době bylo *Blízko nás* tak populární, že to znala i ta paka z komise, tak si to vybrali. Já to nechtěl klukům podělat, tak jsem tam ani moc konkrétních tónů nehrál, když jsem jim chvillemi neviděl na ruce. Jen jsem brnkal trsátkem na utlumené éčko. Pak následovalo vyhodnocení. Jeden borec z té komise, shodou okolností bubeník ze zábavovky, a o dost horší bubeník, než ten náš, říká – kluci, když jsem vás slyšel před čtvrt rokem, na letňáku, vy byste dostali jasnou dvojku (což byla třída, ve které už ti po zaplacení benálu a tak i něco zbylo), ale dnes to nebylo dobré. Jirko (náš bubeník) cos to tam, v *Blízko nás* prosím tě dělal? Ty bicí byly hrozné. Dostali jsme trojku. Jirka vůbec nechápal, celou cestu v autě vykřikoval, že až ho potká, rozbije mu hubu, debilovi. On si tam totiž nikdo neuvědomil, že to, co dělalo v těch bicích humbuk, bylo to mé brnkání na utlumenou strunu. Mně to teda došlo, ale nikdy jsem to Jirkovi neřek. Rozbil by mi hubu...

otázky -Fido- pokračování rozhovoru příště

Recenze: Marko Vidojković: Pomáhej pámbu

štovky, sbírky povídek Marka Vidojkoviće Pomáhej pámbu, se mi podlomila kolena. Vidojković (1975) se narodil v Bělehradě a je často označován za „balkánského Charlese Bukowského“. Ovšem milý Bukowský a Krejzku, ve srovnání s Vidojkovićovou imaginací jste narazili na těžkého soupeře. Podobně jako třeba Emil Hakl, i Vidojković se nepouští do neprobádaných vod reality a tematicky čerpá z vlastních životních zkušeností. Jeho vždy mužští hrdinové žijí v Bělehradě, je jim něco mezi dvaceti a třiceti (původní vydání je z roku 2005) a jsou totální lúžři. Hakl jako autor ani my jako čtenáři ovšem za sebou nemáme složitou balkánskou historii, takže na nás příběhy z Bělehradu zahaleného do prismatu srbské odnože magického realismu působí surreálně (nebo spíš ob-skurně), ale hlavně podvratně. Hrdinové ovšem nic takového nepocítují, a i když jsou občas překvapeni vývojem situace, není to proto, že by jim připadala nereálná. Jdou si většinou usilovně za svým (rozuměj vopíchat nějakou koc nebo přijít bez náma-hy k merglím) a že se jim do toho přিপлетou

mimozemšťani, duch vlastního otce, anebo démoni, jejichž vyháněním z nešťastných spoluobčanů se živí, je nijak nevzrušuje. V žádném případě se ovšem nejedná o sci-fi, pouze o syrovou či spíše surovou nadsázku života v Srbsku na počátku milénia. Krom těch surreálných zažívají totiž Vidojkovićovi hrdinové zároveň celou, nám všem dobře známou, paletu každodenních průserů a trapností. Neboť, kdo si někdy sám sobě nesmrdl nebo komu se nechtělo při prvním rande na velkou, ať hodí kamenem. Máte-li tedy pocit, že se topíte v šedi vlastní existence a potřebujete si spravit voko, jděte do Vidojkoviće, který vás bude všechno, jen ne nudit.

A mimochodem, díky za výborný překlad, Zdeňku!

Marcela Poučová

*překlad Zdeněk Andrlé
2023, O.LEANDR, 155 stran
K mání zatím jen na: nakladatelstvioleandr.cz
a brzy také na drevencikada.cz*

Múzy medúzy: Charlotte Gainsbourg – IRM (2009)

Femme fatale francouzského filmu, stejně jako dříve její matka – Jane Birkin (1946–2023). Tuto zpěvačku a herečku můžete znám zejména z obskurních filmů dánského režiséra Larse Von Triera – *Antikrist* (2009), *Melancholie* (2011) a *Nymfomanka* (2013). Narodila se roku 1971 v Londýně, ale vyrůstala v Paříži. Jejím otcem je známý francouzský herec, skladatel, zpěvák a režisér Serge Gainsbourg. Ten také režíroval film *Charlotte for Ever*, ve kterém jako patnáctiletá hraje hlavní roli, a to dceru svého otce, kterého sexuálně přitahuje jeho dcera, kterého samozřejmě hraje její skutečný otec. Serge produkoval i první dceřino album (*Charlotte for Ever*, 1986). A skutečně zní hodně úchylně – Šarlotino šeptání namísto zpěvu, úmyslně nadsmyslně přeslazené, do toho chvějící se hlas jejího otce a do toho všeho sbory, bublavá basa, klávesy, kytara, jednoduché bicí, vše zpravidla v pomalém tempu. Z desky vyčnívá chytlavý song se slapující basou *Don´t forget to forget me* (Nezapomeň na mě zapomenout), kde Charlotte odpovídá sboru – *Yes, forget me and forgive me...* Dostatečně úchylný je song *Elastique*, ale korunu úchylnosti drží jednoznačně duet s otcem Sergem s názvem *Lemon incest*, nahraná již roku 1984, kdy měla Charlotte 12–13 let na melodii Frederica Chopina Étude Op. 10, No. 3, avšak v osmdesátkovém discohávu. Ve videoklipu jsou s otcem polonazi v posteli, otec zde promlouvá hlubokým hlasem a dcera mu odpovídá adolescentním, třesoucím se zpěvem, jak jej miluje (*Láska, kterou spolu nikdy nevykonáme, je ta nejkrásnější, nejnásilnější, nejčistší...*) – má to každopádně kouzlo i koule. Britský deník The Telegraph jej uvedl jako jedno z nekontroverznějších hudebních videí všech dob a americká hudební stanice VH1 ji v roce 2015 uvedla jako jeden z nejstrašidelnějších duetů otce a dcery všech dob. V dalším duetu s otcem, zpívaném pouze francouzsky, Plus Doux Avec Moi, zpívá: „*Tati, tati, bojím se ochutnat tvou chuť.*“ Poté hrála v dalších vynikajících filmech, jako například *Malá zlodějka* (režie Claude Miller, 1988), *Mistr kung-fu* (režie Agnès Varda, 1988), *Slunce i v noci* (režie Vittorio a Paolo Taviani, 1990), ale hlavně úchvatná *Betonová zahrada* (1993), kterou režíruje její strýc Andrew Birkin, podle románu britského spisovatele lana McEwana z roku 1978. Jde o příběh čtyř dětí-sourozenců, kteří v osamělém domě po náhlé smrti otce (scéna jeho infarktu se

prolíná se scénou synovy sklepní masturbace) pohřbí ve sklepe do betonu zemřelou matku, aby mohli zůstat pohromadě jako rodina a neskončili v sociálním ústavu. Nejstarší sourozenci pak žijí částečně jako otec a matka, tedy v incestním vztahu. Nejpůsobivější a nejbizarnější je zde scéna, kdy nejstarší sestra Charlotte nutí svého bratra, aby udělal něco pro rodinu, aby alespoň zazpíval *Green sleeves* (známá anglická lidová píseň z 16. století), jelikož je to puberták a nechce se mu, tak Charlotte udělá stojku a roztáhne nohy, kamera zaostří mezi nohama bráchu, jenž vysokým hláskem začne okamžitě zpívat.

Mimochodem, na tuto melodii se zpívá text vánoční kole-dy What Child Is This? z roku 1865 a její melodie se používá v Británii, Austrálii a Novém Zélandu jako standardní vyzvánění zmrzlinářských vozů. Text adoruje lásku k lehkým děvám, jelikož píseň podle jednoho z vysvětlení vypráví o ženách, které se milovaly v přírodě a zůstávala jim na šatech tráva – nebyly to ctné dámy, protože neprovdané se nemohly milovat vůbec a ctné vdané jen s manželem a v soukromí, proto se o nepočetných říkalo, že mají zelené rukávy (green sleeves) – tedy se jednalo o eufemismus pro lehkou děv-u. Tuto hitovku předělal i napří-klad Leonard Cohen (a to výtečně), z českých interpretů pak třeba Lucie Bílá (jako koledu Být dítětem svítícím, 2013), bratři Nedvědové (Rukávy, 1995), Vladimír Merta (Zelené rukávy, 1976), Yvetta Simonová (Růžové tajemství, 1964), Rangers – Plavci (Romance 16. léta – Lady Greensleeves, 1977), Marta Ku-bišová (Dobrodružství s bohem Panem, 1968) či Lenka Filipová (Mladík s loutnou).

Nu, zpátky k Charlotte. Roku 2003 zazářila ve věhlasném snímku *21 gramů* (režie Alejandro González Iñárritu) a v roce 2006 hrála ve výtečném filmu *Nauka o snech* (režie Michel Gondry). Přesně 20 let od debutu (2006)natočila své druhé studiové album, s názvem *5:55*. Na této desce s ní spolupracuje francouzské duo Air. Toto album se dokonce stalo platinovým a skladba z toho-to alba *The Songs That We Sing* zazněla i v hororu *Nezvaná* (The Uninvited, režie Charles a Thomas Guard, 2009). Kromě titulní-ho songu je zde hitovkou rozhodně skladba *Everything I Cannot See* na text Jarise Cockera.

Třetí studiové album se jmenuje *IRM* a vyšlo roku 2009 pod taktovkou Becka, jenž album produkoval, a kromě jedné taky všechny napsal. Ta jediná, kterou Beck nenapsal, se jmenuje *Le Chat du Café des Artistes* a jedná se o symfonickou baladu z pera kanadských muzikantů (Jean-Pierre Ferland a Michel Robidoux). Zvuky na desce *IRM* mají připomínat zvuky při vyšetření magnetickou rezonancí, se kterou měla vlastní zkušenost po nehodě na vodních lyžích, jejímž důsledkem bylo krvácení do mozku a následná operace (zvuky magnetické rezonance jest možno slyšet zejména v titulní skladbě). Hned první song *Master's Hands* se temně propíjí za pomoci všelijakého elektroruchu k posluchačovu uchu. Skutečnou hitovkou je však jednoznačně song *Heaven can wait*, ke které vznikl excelentní klip, jenž reží-roval Keith Schofield. Z celé desky bych ještě vypíchnul katarzní baladu s názvem *Time of the Assassins*, kde zpívá *V době vrahů se říká „Aleluja“, vzkříšení srdce z mrtvých nepotřebuje zážrak*. Od té doby dosud vydala 2 studiová alba (*Stage Whisper* v roce 2011 a *Rest* z roku 2017), ale vidět byla především jako herečka. Ze všech pozdnějších snímků bych vyzvednul italsko-francouzské drama *Nepochopená* (režie Asia Argento, 2014) a francouzské životopisné drama *Příslib úsvitu* (režie Eric Barbier, 2017), v němž výtečně hraje chudou matku budoucího francouzského známého spisovatele Romaina Garyho v meziválečném Polsku.

Honzá Bartoň

Sépiovou kostí:

Marek Sobola

Narozen roku 1971 v Brně. Básník, povídkář, dříve frontman brněnských rockových skupin Nemanželská šlechta, The Pub, Kapela Sobola. Nyní moderátor a uvaděč nejružnějších akcí (Krákor, Homér´s memorial, Potulný dělník, Kabaret DNO, Zahradní chuilka poezie). Vydavatel a grafik revue DNO. U nakladatelství Eeras&Wind records právě vychází jeho první souborná sbírka básní s názvem Ďas. Tato sbírka obsahuje básně z let 1993–2023.

MOTTO:

Když jsem se ráno
probral z kocoviny
zjistil jsem
že jsem propásl své nejlepší sny

NĚKTERÉ DÍVKY

Ty dívky které se tak rády líbaly
a přitom měly tak vetché jazyky
a ta s obtloustlými tvářemi
prý se jmenovala Marie
ach ano vždyť bydlíme
ve stejném domě
ba dokonce na stejném patře
A ty dívky které si kousaly nehty
a tvářily se tak jako by to všechno věděly
a některé mají velké zadky
a bojují za lidská práva!

TOUHA

Dvě dívky se vášnivě líbají
na ěadra
na paže
na ruce
na dlaně
a mladý chlapec v rohu pokoje
hlasitě masturbuje
buší mu srdce
hraje muzika
láska prokletá
dívky se radují
chlapec pláče!

NADĚJNÝ TRUMPETISTA

Nadějný trumpetista si vzal do rukou
svůj nejmilejší nástroj,
nátrubek přitiskl ke svým rtům
a zatroubil nádhernou serenádu,
tak nádherně to ještě snad nikdy nezahrál,
lahodnou hudbu narušilo bouchání suseda
od vedle na stěnu jeho pokoje.
„Človče, přestaňte s tím rámusem,
kdo to má poslouchat,
já jsem po noční, já chci spát!“
Nadějný trumpetista posmutněl
a dal se na alkohol.

NESPAVOST

Nemohl jsem usnout,
natož snad abych spal,
všechny ovečky jsou spočítány
a už dávno, dávno zmizely v dáli,
převaloval jsem se ze strany na stranu
a marně se snažil
dostat se spánku do objetí,
marně, marně, marně.
Tak jsem tedy vstal
a obklopil se svými nejmilejšími hračkami.
Všemi plyšovými zvířátky,
medvídkem, kozičkou, opičkou.
Hrál jsem si s vláčkem,
autíčkem na setrvačník.
A pak jsem vzal do ruky panenku,
strhal jsem z ní šaty
a hrál si s ní až do rána.

MÁ MÚZA

Ležím v posteli
a najednou cítím,
jak mě políbila múza,
byl jsem tak potěšen,
tak rád,
že jsem se s ní rovnou pomiloval
a ona, když pak
celá rozcuchaná a pomačkaná
běží z mé ložnice,
tak nazlobeně křičí:
„Ty chlíváku, já tě měla jenom políbit!“
Já už se jenom usmíval
a pamatuji si, že jsem napsal
krásnou báseň.

SPRAVEDLNOST PRO VŠECHNY

Opilý výčepní
v ne zrovna nóbl putyce
vykládá své veselé, sprosté a nechutné
historky, zřejmě
jeho vlastní.
Číšník je dementní, rychle mrká a strašně,
ale strašně hloupě se usmívá,
skoro tak, jako kdyby chtěl brečet.
Lidi v hospodě začali vyřvávat a skandovat:
„Vyhodte toho pingla, ať táhne, ten debil!“
a jiné podobné slogany a hesla.
Ale jeden muž se ho zastal.
Ten to panečku schytl.

PARDÓN

Šel jsem po ulici
a viděl pár mladých lidí,
ona, že ho miluje,
on, že ji miluje,
ona křikne: „Miluji tě!“
On: „Miluji tě!“
a pak se k sobě přitiskli,
objímali
a vášnivě se líbali,
a pak ten velký spolkl tu malou
a ta malá zmizela v tom velkém.
On se divil,
pak škytl
a začal se omlouvat
všem kolemjdoucím:
„Pardón, ještě nikdy
jsem nebyl
tak zamilovaný.“

AŽ

Až vteřinová ručička se zastaví na dvanácté
až budou počaty všechny děti
až budou všichni vojáci mrtví
až všechna čísla budou spočtena

Až tělo vyzvrací duši
a zemi zaplaví trusy
Až potom vám řeknu
kdo je to
MAREK SOBOLA!

Svjet podle Květuzora: Emí a my

Emí si mě našel v hospodě, když jsem kumpánům barvitě popisoval rozkoše pánskýho análního sexu. Gábinu popad při venčení feny foxteriéra v městském parku. Vzal nás k sobě do bytu, rozlil pančovanou pálenku, naservíroval plechovky levného piva a povídá. *Ty jsi, Gábino, účinněná transka, máš sice cecky plný silikonu, ale čůrák ti blemcá mezi nobama. A ty, Čárlí, ses dostatečně projevil v tý paluši, takže si to spolu rozdáte. Hned.* Praštil do stolu a promnul si kníry. Emí byl typickej manipulátor, impresário a hrozná sketa, ovšem nedaly se mu upřít jakýsi zvrácený zbytky charismatu. Měl výraz jak Salvátor Dalí, prostě vod přírody naprostej magor. Gábina byl fakt transka. Pěkná transka, vysoká, vyhublá zrzavice s přifouklejma pyšťourama. Kdyby to Emí takhle v rámci seznamovací ceremonie nenaprášil, ten čůrák mezi haksnama by mě nejspíš dost překvapil. No a já? Jsem typickej představitel chudnoucí střední třídy, fakticky socka, co vymetá levný nálevny a markety s akčníma pivákama, co pak lemtá potmě v noře, aby nějak přežil do ranního osvěžujícího zbytku nedopitý flašky.

Mrdat a hned! Zaburácel nekompromisně Emí, a tak jsme se svlíkli, Gábina s nenucenou elegancí a já jak nemotorný nemehlo. *Ty budeš, Čárlí, Evička a ty, Gábino, Nero,* pravil potutelně Emí a já jen v duchu počítal mrtvý. V tom jsem byl opřenej o stůl a Gábina, teda Nero, se třel svým čůrem vo moje půlky. Naklopil jsem do sebe samohonku a poslušně čekal na zásun. Emí fandil vostošest, *per ho tam, Nero, vymrdej svou děvku* a ďábelsky se chechtal a zase si mnul ty Salvátorovský kníry a druhou rukou mačkal pixlu vod piváka. Vyjekl jsem, Nero byl ve mně a začal přirážet. Dovnitř a ven, dovnitř a ven. Přidával na kadenci. Už mi taky stál vocas a Emí souhlasně pokyvoval a chystal rycí gramofon. Založil jehlu a zatímco

Nero prznil Evičku, bod propojení si Emí prohlížel zblízka a detailně ho očichával. Poté si jako správnej džentlmen oťrel kníry kusem hajzpapíru a zavelel. *Dost! Stop! Přerušit! Nero bude Evička a Evička bude Nero* a zařechtal jak kůň. Cejtíl jsem, že se Gábina každou chvíli udělá do mý prdele, ale nestalo se, nedbaje Emiho pokynů, musel impresário jednat a doslova z mýho zadku Gábinu vyškub. Gábina začala kňourat a Emí ji opřel o stůl. *Nero, vymrdej svou kurvičku Evičku,* vykulil na mě voči a poštouchnul mě k vyšpulený řiti. Rycí gramofon ryl naše steny a Emiho kecy, mrdal jsem tu vyšpulenou řiť a Emí ječel slastí *jebej tu couru.* A žgrindal u toho vyraušovanéj impotentní magor. Nalil další panáky kořky. *Popojedem,* snažil se zařvat, ale spíš kňučel, jak ho to divadlo dojímal. *Štoucej, Nero, nesar se s tou čubkou. Líbí se ti ten šulínek v kadáku, Evičko?* Kňučel jak buzna a zase si mnul kníry a očichával vklus. Gábina se na mě votočila a vrazila mi francouzáka, *líbí se mi to, Čárlí, co provedem s tím idiotem?* Povídá. Taky se mi to líbilo a ten pošuk Emí mi taky přišel nadbytečnej. Emí pomačkal další pixlu vod piváka a zase velel, *konec, stop, přestaň mrdat tu děvku, budeš Evička.* A chtěl mnout kníry, jenomže Gábina mu vrazila koleno do ksichtu a já ho přetáh židlí. Svázali jsme Emímu ruce a nohy mu přivázali k nohám vod stolu. Impresário tam byl přikovanéj jak sádrovej ježek. Skočil jsem do nedaleký rybárny a koupil kýbl živejch sledů. Když se Emí probral z mdlob a zjistil, že si nemůže mnout kníry, začal vzlykat a my s Gábinou mu postupně tu lódníčku s živými sledi narvali do prdele. A pak? Pak jsme Emího odvedli do muzea Romské kultury i s těma sleděma v řítce olejce. S Gábinou jsme si za Emího prachy koupili maringotku a adoptovali jeho fenu foxteriéra. Občas si vzpomeneme, jestli ty živé sledě v tý Emího řiti jsou pořád živé. Takže happy end? Hovno happy end, feně narostl šulin!

*Motiv: Květuzor Škvírkó
Překlad z Květuzorštiny: Ymanuel Honslička
Ilustrace: Ferdinand Chlast*

Filmové okénko:

Pro tohle filmové okénko jsem si vybral jednu novinku a jeden starší film. Častěji volím starší filmy právě proto, že novinky pokrývají téměř všichni kritici, takže tam je někdy těžké přijít s něčím, co jste nečetli. Nicméně poslední film slavného Mijazakiho (Chlapec a vo lavka) je výborný, takže to je můj první tip. A dále:

The Holdovers

komedie (režie: Alexander Payne, 2023)

Jednoduchá premisa. 70. léta v Americe. Skupina žáků (různého věku) z internátní školy, které si rozličných důvodů nemůže nikdo vzít na vánoční svátky domů. Osamělý učitel, který nikoho v životě nemá, a osamělí žáci, jež se cítí zrazeni svými rodiči, kteří je na svátky nechťejí (ač někdy jsou důvody pochopitelné, například když rodina je chudá a nemá na letenku z USA do Asie a zpět.). Všichni se nenávidí, ale musí k sobě nějak najít cestu. Liší se tento snímek zápletkou od řady podobných snímků, které jsme už viděli? Úplně ne, asi si tipnete, že to neskončí sebevraždou, ale spíše se bude končit v pozitivním duchu. Což je tak zřejmé, že si myslím, že to ani není spoiler. Nicméně Payne je ostrý. Dokáže být sprostý, odkrývá řadu vad učitele i žáků. Takže rozhodně to není snímek, který by neměl vůbec nic společného s realitou. Od režiséra mám nejraději jeho první 2 snímky, ale tento se mu také povedl a pevně doufám, že nás ještě překvapí.

Adventureland / Zábavný park

komedie (režie: Greg Mottola, 2009)

Jako druhý film jsem si vybral „pohodovku“ Adventureland. Není to geniální snímek, ani objevný, ale je dobře natočený i zahráný. Navíc tu hraje řada pozdějších hereckých es: Jesse Eisenberg, Kristen Stewart, Ryan Reynolds. V hlavní roli je Jesse jako intelektuál, který se ocitne mezi burany a který se zamiluje do rebelky Kristen Stewart. Kromě milostných potíží dvacetiletých je tu v hlavní roli zábavný park. Park není úžasný, ani zajímavý, je to spíš taková větší okresní pouť. Všichni brigádníci, mezi které náš hrdina patří, jsou placeni špatně a podle toho také odvádí svou rutinní práci. Film nám tak odkrývá zákulisí parku se všemi figly, jak vylákat z hloupých rodinek co nejvíce peněz. A taky: jak se u toho nepředřít.

Vojtěch Landa

Traumerův sloupek:

Bublinka

Všechna zvířata byla spokojena. V zoologické zahradě se už nenacházel jediný člověk. Ti, co neutekli, byli snědeni těmi nejagresivnějšími predátory. Původně lidé zvířatům tvrdili, tedy než je uzamkli do klecí, ke kterým jim nerozdali klíče, že se v zoo budou mít lépe než ve volné přírodě, žádná starost, žádný stres. Tvrdili jim, že se budou mít podobně jako důchodci v penzionech, domovech s pečovatelskou službou, tedy úplně jako v bavlnce. Lhali jim, že je budou neustále obsluhovat ty nejkozatější hostesky nahore bez, že jim budou denně česat srst ti nejvyhlášenější lazebníci na světě, že je budou krmit několikrát denně ti nejlepší gastronomové, odborníci na slovo vzati vedeni tím nejznámějším masterchefem z jedné z místních komerčních televizních stanic. Svůj slib lidé, což se dalo i očekávat, nakonec nesplnili. Ani jedna ze slíbených hostesek se neukázala, namísto lazebníků a gastronomů k nim přicházeli pobudové s biči a důtkami, kteří je za neposlušnost trestali bitím až do krve a žrádlo jim házeli jako zvířatům na holou zem. To si zvířata opravdu nezasloužila, a tak se rozhodla jednat. Proto dnes v jejich zahradě, soukromém zvířecím ráji, nebyl žádný člověk. Jenom Nestor Traumer stál u pokladny a bavil se s urostlým opičkám. „Vypadáš skoro jako zvíře,“ řekl Nestorovi primát. „Myslíš?“ snažil se ujistit pan Traumer starší. „Jasná věc Nestore,“ odpověděl antropoid a vedl ho dovnitř. „Máme tu spoustu atrakcí,“ začal se po chvíli chvástat, „Musíme si na sebe nějak vydělat sami, není to jednoduché v tomto systému. To víš, rozvinutý kapitalismus. My nejsme žádná vrchnost, to snad chápeš. Roušku si dávat nemusíš a zebra ti ho ráda vykouří za dvacku bez gumy. Můžeš si tu třeba zaplavat v teráriu s kajmany a piraně ti ho tam vybrousí do špice, tos ještě nezažil. Kdyby ses chtěl pomazlit s medvědem, tak to taky není problém. Méda, to je chlupáč, a jak hřeje. Samozřejmě neznám tvoje chutě ani tvou orientaci. Ale...“ „Jaký ale?“ zeptal se Hermanův táta a vytřeštil úžasem oči. „Ale...“ zopakoval slovo ale lidoop a pokračoval „...největší atrakcí je tu náš slon Vasja. To je pane frajer, umí věci, jaký by sis nedokázal představit ani v těch nejfantastičtějších snech.“ „A co je to jako za věci?“ projevil Nestor svoji zvědavost. „Je to celej soubor vyložených zázraků. Pochopitelně nemusíš zkoušet úplně všechno, to tě tady nikdo nenutí. Vasja umí to, na co si jenom vzpomeneš. Umí třeba masírovat pindoura chobotem, je při tom velice jemný. Jemnější než vlčice, gazely nebo tygřice. Ty pochopitelně nemají choboty, a právě o tom to je. Neváhej, Nestore, jdi do toho!“ nabízel opičák. „Chobotem ne, přijde mi to takové docela násilné, možná i toporné,“ odmítl nabídku pan Traumer a zeptal se „Neumí něco, co mě tolik nevyděsí?“ „Jistě, umí, jenomže když chceš ztopořit... Ale to je jedno,“ mlel dál antropoid „Můžeš mu zkusit strčit ruku do prdele. Naprostá bomba. Má ji úzkou, trochu tam tou rukou zameleš, a když ji vytáhneš, Vasja vypustí takovou voňavou vzduchovou bublinku, která vzletí nahoru a rozplyne se v oblacích. Naprostá, ničím neředěná romantika.“ „To bych teda asi zkusil. Opravdu mi to přijde velmi romantické,“ přijal Nestor nabídku a opičák ho tedy odvedl do sloního pavilonu za Vasjou, kterej zrovna pokuřoval pořádného tlustýho jointa. Primát mu dal povel a Vasja si před akcí dal ještě pořádného práska a otočil se k Nestorovi prdelí. Nestor na nic nečekal a strčil mu do ní dle opičákova návodu ruku, jemně zakvedlal, a to, co čekal, to nepřišlo. Slonovi z prdele nevyletěla žádná voňavá bublinka, nýbrž mohutná sprcha nechutně smradlavých hoven. „Co to má znamenat?“ vykřikl pokálený pan Traumer starší. „To jsme tě dostali, Nesto, ale za tu srandu to stálo. Dáš mi pětikilo a příště můžeš vyzkoušet hoňku chobotem,“ válel se smíchy po zemi opičák.

Herman Traumer se za Vámi, moji draží čtenáři, vrátí se svým příštím sloupkem, který pojmenoval „Latrina“...

I. K.

Komiks Traumer–Roháč:

Zukotero

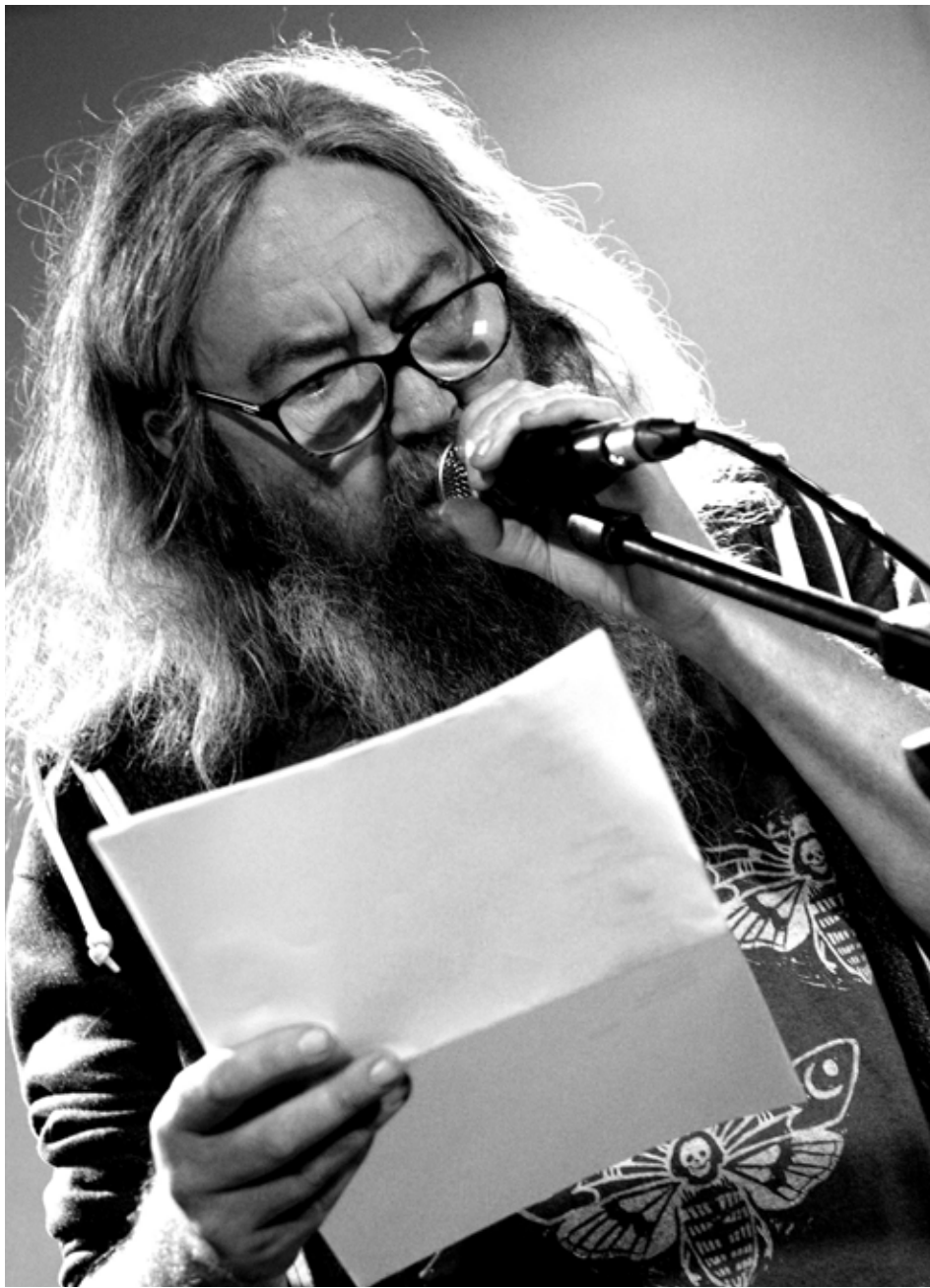

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbrno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

Jacob

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha, osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny, jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

Podivuhodné necesty: Císařova nová mapa necesty po módním molu v mauzoleu

tetelí se tak útulně došlo jí to tamtudy i tam a tak v dálce nejsou sám... mapa zeptala se na význam umí zpívat?

bylo by to bylo
KDYBY se to stalo
divoká srdce urputně bijí
siločáry se sbíhají
brždy kvílí

KDYBY poutavost nebyla nespoutaná když kolečko se polámalo smrt temperovaná v císařově nové fermentaci rozbřesku bodejt by z toho trojtření jednomu netře/sklo

pazourkem vzpoury KDYBY móda byla aby na skluzavce kouzla neuklouzla novým heavy hávem se ohákla lůno lucidity budiž pochváleno císař pochvalně klepe jí na rameno

odpusť nám naše NADVŠE jako/ž i my se opouštíme už od a ná s/hledání KDYBY si ta cestovní horečka s odě/vem nehrála na hračku

konec se konečně ukonejší děj se co děl nebylo by to JAKO KDYBY si nevěřilo dě tě ně čapne

císařův nový červený knoflík nic nezhlті nic ho nerozdělí natož KDYBY ta míra byla smířlivější KDYBY se dokázala násobit a smířit

KDYBY směr směl vědět kam tím míří na cestu KDYBY gramáž neviděla KDYBY čern tušila jak ji běloba očerňuje stále ty/těž dekadentní dekagramy hlodavé hmot/nos/ti jeho výsosti

císařovy nové huňatě hihňavé ňůnu nové bundy pro vagabundy císařovy nové na/tě grandiózní geo-geometrie výjimky ne/vyjí/maje

KDYBY snášenlivost ne/vy/sle/pičila to vejce mele se nemálo metafyzicky nechala si o něm zdát

JAKO by se nemetlo a ono se mate mete za/metá

a/ž sen vyseděl slídu... sní si o tom císařův nový síťový vstup

v/oko his urgencye kde se vzala kam se bere císařova nová vlečka nový model mopu umně uvine

smečka smyček látkově nevázané lákavosti císařův nový nachový pléd štipuje nádvoří obnažuje oblaženou plet’

záře císařovy nové vizáže nové deadské dětské koutky císařova nová ambientní abeceda nový císařův stacionář pro penzisty a děti od sto šesti

zač loket štěstí neumí se zřící zření celá říčná řítí se cesta zření z Říma do Jeruzaléma nový cisařův jarní modem nabíledni

slušel by i bohům ale hlavně bohyním císařův nový kabát s velkokapacitní kapucí chodníček se tváří umělecky do černě žhavost halí štetinu

ob/léčené odlehčené oblečení ve zdroj světla navléká na sebe mapu krasu jeruzalémského jasu hosana císařovy nové dehonestace stáčí se do chodbičky

císařovy nové šaty k obrazu za/tmění nové císařovy plazmové změny nové movie kdoví?! kam a/ž sahá kšilt císařovy nové kšiltovky

císařovo nové cizmání citu císařova nová podšívka císařovo nové podeřinové punctum Mozart dream drums nové císařovo z tří soupodstatné střízlivění

tři jablka na talíři tři boty tři mne a nešeTŘI tři dny minou TŘÍdy rody druhy

mravem mravenčení peláší nejhezčí nové bude vždycky a napořád císařova nová pastorage na pastvě plástve hlasy halasí polesím

císařova nová poustevna pláče

císařové nové museum módy macerace metanarace módní molo v mauzo-leu múzy císařovo nové znuďení císařova nová pomáda broučků na paloučku od samého začátku vrženosti v zatáčku

grimasa místa sedí na míse pře/právy prostředku nu/evo? tu tutový nový řutuňuňunový účel účesem roku přílivový pře/liv... evy

císařovo nové virtuální vtulení císařův nový šos značky S.O.S. k políbení... císařova nová zasněžovací děla snaživě se zasnila

nová mapa prodlevy pro/davy všechny bledosti zbledly závistí z císařova nového klínu oproštěné radosti

prašan pachu prach ach pachová ach achillovka tumpachového citu pudruje putování pouta padají

císařovy nové krajkové deklarace dekové dekorace dekagramů obecnost sama císařovy nové kategorie o/dívání nové orace

košile s šíleným límcem nová císařova vlna minišat sotva dechu popadá císařův nový botník háže se do gala

císařovy nové rychlovazače odšťavňovače vaše naše císařovy nové pigmenty císařova nová mapa necesty

nového císařova transu trasformace trasy sype si to sytostí chodníček umetá dušezpyt třpytu do lesíčka na nečekanou

oči kanou jak když bičem mrská mrká presumpce strnule soší se krok sun krok

zhurta furt ta pure partyzánská bula bytná neodbytně prvobytně

avatar tvar týnom tánom za sebou pře přetváří tvář toho by se nenadála vesměs si vede svou

jsa jasu další dějství KDYBY nebylo nebývale bytelné bylo nebylo za sedmero či devatero kdoví čeho zač

pořád to ještě běží nová císařova generální in/ven/túra dies irac dies illa nová císařova garde game

nové stvoření molekuly nových císařových modelů ikonodulů must-heve fuck ožehavě nové

gra/mour in the air ail císařovo nové tričko sedí jako ulité prach putovního potulování bere na sebe patřičnosti třpyt kouká vyrazit

jak si vede vede-li
povede-li
poví-li
já si vedu tak nějak... nevím jak
trochu tak a pak zas

veden su i to svede mne svěsti je to štěstí radosti zvěsti doteky

medium mumie císařův nový spacák v deadském koutku glamour sportem mouru nová vlna noir

cesta jde si po svém necestu umetá ten den

rozpustí popel nového povelu

horizont noci hledá hledisko císařovo nové vinylové vábení kde zase zasekla se nit nic v drážce doufání císařovo nové doufejme vice versa

optometrie císařovy nové diplomacie císařův nový ukopnutý vbočený císařův nový šém... česnek všem bez česneku je to o ničem císařovy nové pře/hozy glocny

císařovy nové díry ementálské císařovy nové sublimace šustákové šachy nové císařovy šatovky šaty nové značky císařův nový automat na žvýkačky

císařův nový nácvik cavyku císařova nová ALETHÉA roste do krásy ruměncem se halí císařova nová kolekce

botníky pro batolata a bochníky nové kremační duchny pro důchodce nové kondolence kotrmelce státní za/mě/stlankyně stánku krmelce nové císařské stádnosti

mamky sou/mraku v kinosálku městské plačky paralelní palmáre císařova nová game over ou/ver/túra za/vržený rozvrh hodin v hrobě se obrací

snad si nepromočí oči nová císařova analýza slzy císařův nový kaftan kafrání má jazyk v/ššš/údě dostal na frak

prochází ústraním nového strádání císařovy nové drtiny di ti ni novo/slov/jajn/štiny tam na kládách v oku bližní ach... ať tě ruka boží chrání

císařův nový kroj okraje císařův nový malinový náhrdelník oči z bobulí valí nové ostružinové korále pro krále chtějí vidět co nevidí mapa

a ta natotata i pro pána krále... jak císař pán říká uff... džuboxy pro pach/ola/ta...

džu-džu družba držby tržby kinematografické kinetiky nové císařovo kindrvejce císařův nový kat pussycat

vůně nad stolem se pne nahoře jak dole jí to sekne císařova nová osnova z/nova na/stole/na císařova nová poslední vůle NOVÁ RADA

císařovo nové obutí v předsevzetí císařova nová sichrhajska na semknutí síchr rez rex je nová zcela ráda

jako včera touhle dobou KDYBY se ta pro/past uspala ucpala by se úctou na lačno obžernost by se pořád někam cpala tulásek a tou/lávka

tour po mole pro moly módy méně a ještě míň císařova nová komoda óda císařova nová třináctá komnata umí umíněně být udatná

císařova nová komornice p/líce císařova nová hlava neznámo už kolikátá pec třetí půle pecen palice půlenka vice versa

došla cíle zcelena půlením představa pře peří s perutí o přepodstatnění by se nehandrkovala zase fofruje anihilací příkoří

císařovy nové okraje krajiny kraječky o dvou kůrkách pořád vitálně se potácí krajnice krájí krajíce dobrou chuť!

Důkazy: Potulný dělník (22. ročník)

Foto na str. 12–13:

Ve dnech 20. – 21. října 2023 se konal v prostorách brněnského klubu Unleaded Coffee 22. ročník festivalu poesie a hudby Potulný dělník, který založil na přelomu tisíciletí básník Jaroslav Erik Frič.

1) Mojmír Vrba, 2) Vítězslav Ťovajz Holata, 3) Miroslav Miky Marusjak, 4) Paul O’Connor (bubeník a zpěvák kapely Sounds of Occupation), 5) Roman Cipísek Cerman, 6) Petr Čichoň, 7) Tomáš Vtípil křtí Knihu měst Pavla Zajíčka, 8) Petr Hruška & Ivan Motýl, 9) Honza Bartoň křtí Knihu měst Pavla Zajíčka. Fotografie Zdeněk Vykydal

achich Achillova patka císařovy nové psí dečky o přežitcích prů/chodu příčná flétna po vodě zase zpívá ódu do císařova nového pochodu	aha... přes humpry a hory vody kam až císařovy nové kamaše a mašle jen si ji hodit	a není druhého takového mezi nimi v těhu uprostřed nich císařovo nové vločkové sněhové ticho barvou roku
po/chopení zase zasekl se vchod ve východu ve futrech fí fu/turizmu houpací síť aniž by ho hlo...	káže komnatu za/halit císařův nový hábit musí to rozhodit při přikryje peklo nový císařův kašel zase za/shell (do/pekla)	císařovo nové termoprádlo trh ermowave se sterým staronovým byrytonovým bla/hem brokátové oko cetka šperk císařův nový marketing pod patronací zpravodajských >služeb<
císařova nová slinová supernova ALETHÉA sen všech jablečných bájí věčně báječně polomáčených slimáčích spolu/leč/nic císařova nová skleněná skluzavková dráha	císařovy nové rejstříky a housky... ubrousku obrod' se projdi dnem a/ž země studem se propadne nových nití nicení zde vyšije	bělo/ba šedá a/ž rýžově růžová císařovy nové odstíny císařovy nové maskovací síť císařova nová pře/strojení trojpodstatně nová koncentrace rozptylu
	oč tu běží neví kudy	
		<i>Luboš Vlach</i>

Dýmem: Ceaușescu

Komunisté se mezi sebou v rámci boje o moc navzájem likvidovali od samého počátku existence tohoto zla na zemi. Ale vždycky tak, že svého oponenta prohlásili za zrádce, špiona či agenta imperialismu, ale zásadou bylo nikdy nehovořit o zločinecké podstatě komunistické diktatury.

To známe velmi dobře i u nás, kdy se v padesátých letech soudruzi navzájem věšeli jako špinavé prádlo na základě zcela bizarních obvinění, přičemž skutečnou příčinou bylo to, že příliš mnoho věděli a dosáhli příliš mnoho osobní moci nebo popularity, a tak mohli být ohrožením pro Kreml a tamní vládce.

Není problém si na internetu vyhledat informace o procesech se Slánským a jinými darebáky, přičemž právě v případě Slánského navíc šlo o to, že Slánský byl židovského původu a Stalin byl antisemita. Ale ani v jeho případě se u „soudů“ nehovořilo o tom, že Slánský byl ten, kdo roztočil spirálu smrti v tehdejším Československu a rozpoutal třídní teror proti jeho občanům, ale pověsili ho ve vykonstruovaném procesu, kde obvinění odřikávali svá předem naučená doznání a přijímali testy smrti, aniž by se zmoгли na jediné slovo na svou obhajobu.

Zato v Rumunsku roku 1989 to bylo úplně jinak. Manželé Ceaușescovi ještě stačili nařídít střelbu do lidí, kteří zahájili po desetiletích komunistického teroru prosincovou revoluci, ale ani krev tisíců lidí nestačila utopit touhu rumunského lidu po svobodě, která přišla po pádu komunistických režimů ve střední Evropě i tam.

Ještě stačili uletět ze střechy bukurešťského megalomanského paláce, aby pak chvíli bloudili v polích, kde je vysadila helikoptéra, než byli zatčeni a postaveni před vojenský soud. Rumunská armáda se totiž po pár dnech přidala na stranu lidu a vybojovala krvavou bitvu proti rumunské StB nazývanou Securitate.

A tak 25. 12. 1989 byli ti dva postaveni před vojenský tribunál a obžalováni ze zločinů proti lidskosti, tedy z genocidy páchané na rumunském lidu, z organizování ozbrojených činů a násilí proti rumunskému lidu, z ničení veřejného majetku a jeho rozkrádání pro vlastní potřeby a z pokusu o útěk ze země do zahraničí, kde měli na soukromých účtech uloženu asi jednu miliardu tehdejších dolarů.

Po shledání viny ve všech bodech jim byly svázány ruce, byli vyvedeni před budovu, kde zasedal vojenský tribunál, postaveni ke zdi a byli zastřeleni osmičlennou jednotkou rumunských výsadkářů. Přesněji z nich bylo naděláno řešeto, protože tito do nich vystříleli celé zásobníky, tak hluboká byla nenávist k těmto dvěma komunistickým kreaturám.

Nicméně to byli jediní komunisté, kteří byli popraveni za své skutečné zločiny, nikoliv za zločiny vymyšlené tak, aby nebyla dotčena zločinná podstata komunistické ideologie. Možná i proto se velmi rychle pohnuly věci i u nás a jinde v bývalých zemích, kterým vládl skrze své loutkové komunistické vlády Kreml a proces rozpadu komunistických režimů se velmi urychlil. Protože i u nás si komunisté uvědomili, že by se velmi snadno mohlo přihodit něco podobného a mohl by jim být předložen účet s okamžitou a neodkladnou splatností i s úroky.

Že tomu tak nakonec nebylo a všechno proběhlo poměrně hladce a bez revolučních tribunálů lze přičítat především tomu, že u nás bylo 75 000 příslušníků sovětské armády, což zamezilo jak užití násilí ze strany domorodých komunistů, tak i zasloužené odplaty na místních komunistických pachatelích.

Zda tomu tak bylo dobře, nebo ne, to je otázkou pro věčné diskuse, kterých jsme svědky dodnes. Já osobně to, že se celý komunismus odporoučel do kytek bez potoků krve a že Sovětský svaz stáhl své armády ze střední Evropy považuji za zázrak, který žiji. Ale na druhou stranu říkám i to, že Rumuni to udělali nejlépe. Koneckonců mohli ty dva odprásknout, jako to udělali Italové s Mussolinim a jeho kumpány a jeho milenkou. Mohli ty dva pak pověsit za nohy někde na benzince a bylo by to stejně legitimní a spravedlivé. Ale ten okamžik, kdy dosud všemocnému diktátorovi a masovému vrahovi a jeho spolupachatelce sdělili, že jsou jen dva špinaví darebáci a budou za své zločiny postaveni ke zdi, byl velmi důležitý.

Protože to byl jediný skutečný soud a akt spravedlnosti s komunistickými tyrany v celé Evropě!

Miroslav Václavek

Mikyho zápisník: Klimatická konference a pozitivní myšlení

zpráva z tisku:
30. listopadu 2023 začala v Dubaji Klimatická konference COP 28

zpráva z tisku:
30. listopadu 2023 začala v Dubaji Klimatická konference COP 28

V Dubaji, v Dubaji...
O čem tam dumají?
Valí se toho na nás moc.
Planeta potřebuje pomoc!

Výzva světa,
zachraňte planetu!
Potřebujeme Grétu!
Není to jen o klimatu!
Vědci si to uvědomují
a pokorně přiznávají,
že ne všechno vědí
a ne všemu rozumějí.
Ti, kdo vším jsou si jistí,
ekologičtí aktivisti
zelení teroristi
a rudí komunisti!
A je to tu zas!
Dost blbej špás
Čí to byl nápad
ten 30. listopad?
Přý bude líp!
Dost blbej vtíp
ekologickéj summit
COP 28.
Delegátům, bossům
ze dvou set zemí,
zle z toho je mi,
připravují červené peršany,
aby s pompou byli přivítáni,
přiletí stovkami soukromých letadel,
stovkami tryskových vládních letadel,
no to bude prdel...
Jo na letišti v Dubaji,
i přes prohibici
všichni chlastají,
muslimové, evangelíci,
katolíci i politici.
Na program se moc neptejte,
vázná věc, tak nerejtejte!
Nejprve se všichni navzájem uráží,
pak všichni se zaváží,
že do roku toho a toho něco.
Kdežto do roku toho a toho
něco zase ne.
Fakt zábavné!
Zabraňme klimatickému oteplování!
Ano, národům a ras sblížování!
V luxusních hotelech v Dubaji
účastníci konference šukají
ten toho, ta zase ji,
začalo oteplování
národů a ras sblížování.

z nabídky knihkupectví:
Zkvalitněte svůj život pomocí knihy „Pozitivní myšlení“

Prý máme jednat pozitivně,
nebýt zkrátka svině.
Kráčēt životem
den za dnem
s optimismem!
Moudra mnohých odborníků,
psychologů, zdravotníků,
co o tom napsali spoustu knih,
rady a nápady v nich
jak být úspěšný, oblíbený,
vztahově uspořádaný, spokojený.
(nehodící se škrkněte)
Ale v příručkách se už nedočtete,
že tyhle rady lidi neberou
a v životě na vás serou!
Vím z vlastní zkušenosti,
že knihy o rozvoji osobnosti
jsou rádoby odborné blbosti.
Nejsem vůbec naivní,
chci být pozitivní,
stačí mít skvělého partnera,
ráno, přes den i z večera,
být mysli veselý,
mít skutečné přátele.
taky práci co baví,
k tomu přiměřené zdraví,
neházet mu klacky pod nohy,
nepovažovat se za bohy,
přes názory rozdílné,
vůli něco udělat pro jiné
a samozřejmě svobodu!
Chci žít podle toho návodu!
Pak přišel den
jsem nemocen,
potím se, smrkám, kašlu,
je mi z toho na mašlu,
snad ještě nejsem v prdeli,
na smrtelné posteli,
přemýšlím, co komu odkáží,
dům, auto v garáži...
Žít nežít?
Zas ten čínský prevít,
udělal jsem si test na Covid.
Hurááá, jsem pozitivní!

Miky Marusjak, ilustrace Eva Macholánová

GULÁŠ TAK JAK TO VOPRAVDU JE

Viktor Hait (část 6)

Úhlopříčka černobílý televize značky Merkur mi připomíná zdechlou filcku, čerstvě vytaženou z fousů. Ať si zvyká, dacan! V šestnáct hodin U Anděla! Gumová placka na stáložárnejch kamnech brání tomu, aby se nezcvrknul magič B 113. Slyším. Je to vůbec možný? Sedm zvonečků na psychiatrický poličce zdobí dětská noha. Už dávno, už dávno před náma někdo zkurvil arabskej džbán dezertním vínem, i když byl křtěnej prostou vodou. Půjdu spát, půjdu.....

..... nepůjdu, nepůjdu a basta. Zase by se mi zdály nesmyslný sny, jako v tom vejťahu. Smrdím močí a zvratkama, je to votřesný, je to votřesný. Zablokovanej vejťah, a nějakej čurák mě zas votra vuje. Copak je to za žití, kdybych byl slaboch, tak bych to ukončil. Chci žít...

Vím, není ti to příjemný, bejt se mnou, ale já chci vopravdu žít. Koberce a točící stoličky nemůžou nahradit vchod z vokna ven. Vchod z vokna ven... .. ten balkón, ten zkurvenej balkón. Vosum blbců jde z kopce nahoru. Votvor z místnosti do místnos-ti se jmenuje dveře. Kaštany na prdeli jsou nejed-lý. A co ty? Tečky a puntíky nakreslený na bílým podkladě se trojúhelníkujou čtveratě do komola úhlopříčkovou přímkou protínající prostor v mezi-noží tý poběhlice z pěknejma vočima. Stála frontu na noviny, místo dětí plodila jen voloviny. A vo-bráceně.

Zachrání mě pouze únik. Ale kam? Do snu? Do pří-rody? Do Šumavy. Černá nemusí bejt jenom barva, ale i jméno. Černá T., škoda, že se nejmenuješ ji-nak, třeba Moje, ty svině vychcaná. Ty moje milo-vaná svině vychcaná.

ŠumavaŠumavaŠumavaŠumavaŠumavaŠumavaŠumava Pssss udělal autobus a rozjel se směrem Klato-vy.... příroda nakreslená malířem s nekonečnou fantazií byla pastvou pro moje voči. Malíř bez titulu akademickéj a s nám všem známým jménem pan Podzim si dal vopravdu záležet. Jako kdyby už předem věděl, že pojedu nechat nadejchat svo-je nemocný plíce do šumavskejch lesů. Klid, kte-rej nevědomě rušili pouze místní kulaci, pracují-cí v Jednotném zemědělském družstvu, mi léčil nervy a vůbec celou nervovou soustavu narušenou shonem velkoměsta. Otroci svejch statků v podobě vobrovskejch stavení a zemědělskejch strojů žili spokojeně. Nejprve mě zvědavě vokukovali, a když zjistili, že jsem jenom člověk a pro ně navíc ci-zí, dali mi pokoj. Znovu si křečkovali zásoby, kte-rý nemůžou nikdy spotřebovat a žili v domnění, že čím víc, tím líp. A vobraceně. I mě zoufalí lati-fundisti nerušili v mém vodpočinku. Konečně, měl jsem úplně jiný starosti, než se starat vo místní domorodce. Do tý barevný zalesněný přírody, plný lesních plodů, hub a hojný zvěře, jsem přijel s dívkou, kterou již dávno chci, ale jsme pouze přátelé. Honili jsme se po zahradě jako malý dovádějící děti, štipali dříví a váleli se ve fackách podzimního slunce na dece volně pohozený v zahradě. Bylo to tak krásný, že jsem úplně za-pomněl na chlast, kterej tak potřebuju. Vždyť je to všechno tak zbytečný, to dovokola nás. Stačí

přece kousek, melej kousíček něčeho, čemu se říká něha, cit, pohlazení, polibek a všechno z člověka spadne někam dolů, někam do pryč, někam do hajz-lu, někam do prdele. Milovat je zbytečná vlast-nost, někdy je až moc bolavá a zlobivá, ale po lás-ce nejenom člověk touží, ale ji i potřebuje. Láska je hmota. Je hmatatelná, dá se jí dotknout, dá se pusinkovat, dá se s ní vychcávat, dá se vočuchávat a bohužel, dá se i rozbít. Rozsekat na maděru, na sračky.

Pouze ty urostlý stromy kolem, poznamenaný časem a lidskou chamtivostí na to koukaj z několikamet-rovýho nadhledu a mají to všechno u prdele. Celou tu člověčinu, celou nákou lásku. Vobčas se pohnou tam, kam zafouká vítr a stojí na místě jako kus dřeva. Hodně vypečenejch lidí si z nich bere pří-klad. Podle toho ta láska taky tak vypadá.

Škoda, zemská přitažlivost není natolik silná, aby všichni už konečně jednou spadli na zem. A nelítali kolem nějakejch vzdušnejch zámků. Při pádu by si potřebovali pořádně rozbít hubu. Jedině tak si uvědomí, kam patří. Po několika příjemně strávenejch dnech v přítomnosti nevy-zpytatelný přírody a dívky jsme se vrátili zpět do olovem zasviněnýho vzduchu. Mezi betonovejma zaprasenejma chlívkama pobíhají nesmyslně spla-šený dvounožci a s naučeným grifem se vyhýbají čtyřkolovým nesmyslům, aby nedošlo ke srážce. Tuto voblast, která se nazývá velkoměsto, malíř Podzim vodbyl. Několik mokrejch fleků na asfaltu, seschlý trávníčky, po chodnících poletující kous-ky papíru a šed vyplňující zbytek zbytečného prostoru. Vůbec se malíři nedivím, že tisíce barev a vodstínů nepoužili tu. Vždyť by si toho ti zmrdi s lidskou podobou ani neuměli vážit. S dívkou jsem se rozešel v metru a šli jsme každěj na jinou stranu. Začal pro mě zase stereotypní život. Nej-bližší cestou do první hospody. Vylejt si palici a zapomenout na všechno, co mi ta překrásná Šuma-va dala.

A kdo ví, jestli to nebyl jenom sen?

Nebo je to ten OSUD?

Hospoda a zase hospoda, hospoda a zase hospoda...

Kolem hlavy mi lítá moucha. Moucha bzučí v hlavě taky.

Stál přímo proti mně. Bože, jak je krásnej. Můj vyvolenej krasavec, kterej je bez jedinýho nedo-statku. Tvar jeho dozlatova vopálenýho vobličeje donutil mý srdce k rychlému a prudkýmu bití. Teď si mě všimnul a pousmál se. Cejtím, jak ho miluju. Mám chuť zařvat – miláčku , lásko moje jediná. Chci však zachovat klid. Vím dobře, že my dva k sobě patříme a že nás nikdo nerozdělí. Jeho překrásný bílý vlasy mu na jedný straně sahají až do půl krůpějemi ozdobený tváře. Už to nevydržím!

Musím s ním mít poměr, musíme do sebe navzájem vníknout! Prudce jsem ho chytil za jeho skleněný ucho a obsah chmelovýho moku protýká mým hrdlem...

Kolem hlavy mi lítá moucha. Moucha bzučet pře-stala a v hlavě taky.

Jak seš krásná, štíhlá a vysoká. Vždyť já tě milu-ju, aniž bych věděl, co mi dáváš, nebo co pro tebe znamenám já. Snad bláhově věřím, že mě miluješ i ty. Když tě držím v pase, je mi strašně dobře. Když ráno vtevřu voči, chci, aby ses dotýkala mejch rtů. Sněhobílá barva tvýho těla mě přitahu-je. Já tě vopravdu potřebuju. Bez tebe si neumím představit život. Nebejt tebe, tak si nezakašlu, nebejt tebe, tak neumřu na tuberu, Startko, lás-ko moje jediná.

Kolem hlavy mi nelítá moucha, protože ji určité sežraly ty bílý myši, kterejch je dovokola plno. Je mi smutno po vás, moje lásky.

Z rozhlasu po drátě vytíká písnička na prdel líbáš mě já myslel na líčka.....

Bílej hadr na pípě, blbý kecy posledních vopilců a zarachocení vlnitý plechový rolety. Pro dnešek konec konzumace. Pomalu se vrávoravým krokem vzdaluju z teplý, alkoholikama vydejchaný míst-ností restauračního zařízení. Zvednutej límec mě chrání před studeným větrem. Je mi zima a nená-vidím lidi. Všichni poslední vopozdílci na ulici mi připomínaj spuchlý, dobře živený prasata. Vy-cpaní tvoří žrádlem, nic jinýho, než v brzký bu-doucnosti puklý dýně, přecpaný něčím, čemu říkají jídlo. Cpou do sebe ty zbytečný předměty, to jídlo a jsou ksakru kurevsky spokojený. Hovada jedny. Jsou líný jako svině šáhnout rukama k dílu, ale do držky si v jednom kuse rvou pomeje, to jídlo. Chodící vkladní knížky, co si ukládají prachy do žaludku na hovno. A přitom čekaj na úrok. Je-dinej úrok, kterej z toho maj, jsou ty velikánský hovna, který vyserou. Vítr je snad ani nemůže profouknout, zato já ho cejtím až v kostní dřeni.

Vítr v kostní dřeni

Klacíček, lupínek, větvička, smetí, někdo tu usíná, a my? A my jsme sjetí.

Kapička, potůček, řeka, moře, někdo tu požívá, mrtvý prase či kuře.

Nožičky, ručička, tělíčko, hlava, někdo tu vytváří, a komu to dává?

A my? a my jsme sjetí, do těla, do duše, do sebe, proč jenom smetí?!

Nevznikne vobrázek, nevznikne knížka, z hlavy nám vytíká neplodná jíška.

Jíška a smetí, smetí a jíška, za jíšku se smetím, vybírat dýška.

Z hovna bič a z biče hovno, za nic dvě a za nic moc.

A znovu sám. Kdyby tu se mnou byla alespoň Jarča, do který jsem se ve čtvrtý třídě zamiloval. Byla to vlastně první láska v mém životě. Vždyt to bylo tenkrát tak krásný. Ve třídě bylo nesnesitelný teplo a Vaškovi, kterej byl jedním z kandidátů na krále, smrdělo z huby. Jednou, když se smál nákýmu přiblblýmu žvástu – jak měl ve zvyku – jsem si všimnul, že mu hni-je šestka vpravo dole. Sexbomba a mis 4. B Jarča, zvaná madonamia, si před vitrínkou s vycpanou poštoolkou a několika strašně zaprášenejma knížka-ma, strkala pod tričko s nápisem OLD SHATTERHAND LOVE dva pingpongový míčky. Tak právě ta, ano, ta Jarča madonamia. Tím to začalo. V jednom švédskym pornografickým časopise, kterej jsem vyměnil za andulku Pepíka, byla možnost vi-dět Jarču už jako dospělou. Musím bejt králem! Možná mi ve hře na doktory svůj zatím plochej hrudníček ukáže. Na doktory si hrajeme každěj den vod 14 do 14.15 hod. ve křoví za skleníkem ve školní zahradě. Von totiž zahradník a strážce ředkviček, kedluben, tulipánů, macešek a mrkve v tu dobu chodil do místního hostince na pivo. Vobětoval jsem Pepíka, stanu se králem. Uvidím madonu Jarču dospělou bez placatýho hrudníčku a basta. Vždyť ten časopis ze Švédska nelže. Ve Švédsku maj přece koruny jako u nás. Minulost, historie a dobývání Karlova mostu necháme stra-nou.

Přesto všechno Jarča kozy bude mít jednou přesně podle toho sprostýho časopisu. Už bylo dobrejch pět minut po zvonění, když vešla do třídy paní učitelka. V podpaždí nesla desky a my všichni věděli, že je to scénář z pohádky, se kterou budeme vystupovat na vánoční besídce v místní tělocvičně. Byla to pro nás vohromná čest. Plakáty přej budou viset i ve vitrínce na Národním výboře. Poprvý v životě si zahrát před publikem složeným z žáků devítiletky a nahluchlejch babiček a dědečků z domova důchodců. Seděl jsem se zatajeným dechem a čekal. Já nebo Vašek? Učitelka dala povel, abychom si sedli. Srdce mi bušilo tak nahlas, že jsem sotva slyšel, co se za kantorským stolem děje. Konečně učitelka donutila svoje nohy – připomínající hůlky kraj-skejm – k pohybu. Hůlky se zastavily přímo před naší lavicí. V tu chvíli by se ve mně krve nadoře-zali. Vobličeј s vyboulenejma vočima a předkusem se zazubil na Vaška. Kostnatá ruka s našponovaným ukazováčkem se pomaloučku zvedala směrem k mému sousedovi a v tu chvíli i k největšímu nepříteli, jakýho na světě mám. To by dříve vožralej ajznbo-ňák vytočil klikou závoru, než vona tu kost trčí-cí z manšestrovýho saka z první republiky.

/Ty, Vašku/ zasyčela jako had a já cejtil tlaky v hlavě, teplo na čele a pot na spáncích. Asi vomdlím. Ztrácím stabilitu a pomalu i vědomí. /Ty, Vašku/ vopakovala ještě jednou /budeš hrát Honzu a Viktor krále./ Nevím, jak se to mohlo stát, ale v okamžiku jsem byl našponovanej v pozoru a z plnejch plic jsem zařval: /Hurááááá!!!/ Kostlivec přede mnou samým leknutím škubnul hla-vou, až mu spadly ty dva popelníky sloužící jako brejle, na špičku nosu. Celá třída na mě se závis-tí a s votevřenejma hubama koukala. A co Jarča? Na dálku mi poslala úsměv a mrkla vobouma vočima, čímž mi dala najevo, že vod teďka spolu chodíme.

Ještě před 14.00 hod. jsem čekal ve křoví za skleníkem. Dočkal jsem se. Při hře na doktory jsem jí šahal na pingpongový míčky, který si pod tričko s OLD SHATTERHAND LOVE dala jenom a jenom kvůli mně.

Z dětství a z minulosti by se nemělo vycházet.

Pouze by si z toho člověk měl brát ponaučení.

Jednou jsem měl panickou hrůzu z už dávno neobydlené tvrze, kde bydleli ti, kteří do jistý míry vykonávali nezávislý funkce či předem daný povolání. Každěj mrtvej prostor soustřeďuje paměti. Paměti minulosti. Paměti nefalšovaný minulosti našich panovníků. Gigantická zřícenina, v který nesvítí čerstvě plápolající svíce. Svítí tam pouze to, co tam někdy dávno bylo. Vidím mastný držky šlechticů, mrduchtivý dvorní dámy, věčně nenažraný dogy a i ty zatím ještě onanující pážata. Stáje, kde se nyní v očích zklamanýho a unavenýho turisty prohání vítr, řekтали plnokrevníci. Čistá arabská rasa. Anakonda škrťící kopec, kterej slouží jako podprdelník tvrze, není anakonda, ale málo šlapaná cestička lemovaná více sešlapaným a zdevastovaným lesem vod vandalů. Stromy kolem něj jsou rozházeny jako figurky na šachovnici ke konci partie. Mat!! Ekologická katastrofa zničila nejenom jeho půvab, ale i přetala kotevní lano jeho atraktivního přírodního života. Chudák, zatím alespoň ještě řídkej, les. Když zůstanou tři, bude to lesík, když dva, bude to lesíček, a když zůstane jeden, bude to strom. Nakonec snad uslyší ekologově volání k přípravě zbudovat archu v předtuše potopy – zkázy – a evakuovat ten jediný strom do přirozeného prostředí. Dát mu svobodu. A tím naplnit skutkovou podstatu psychickýho vákua, který těžce snáší sám. Sám mezi sebou. Jako ten zatvrzelej amatér se sexuální úchylkou zoofilie. Mrdat ovce, nutit je nosit šátek a vysvětlovat jim, jak se vaří koprovka podomácku. Tak přece nesmí svět skončit. Ale kam se ztratit, kam utýct! Do světa pohádek? Byl bych stejně tam, kde jsem teď. Vždyť i ten Dlouhej se moc vytahoval, Širokej to moc žral a Bystrozrakej do toho moc viděl. Proto taky skončili na šibenici. Karkulka určitě obcovala s vlkem a Trpaslíci se Sněhurkou. Jedna z mála pohádek se mi už jako malému dítěti líbila. Jmenovala se:

Votrávená studna aneb

jak to všechno dobře dopadlo.

Byl, jak už to tenkrát bejvávalo, pouze jeden král. Nevím proč to tak bylo dříve, ale jak už to tenkrát bejvávalo, měl pan král strašně velikánskou moc. Byl korunovanej, jak to nejenom tenkrát bejvávalo, a proto vládnul. Nevěděl vo tom, že vládne městu, kde je Votrávená studna. Ten pan král měl totiž vlastní vodovod, tak jak to tenkrát bejvávalo, a nepil tu vodu, jako poddaní. Neustále se divil, proč je národ nespokojen. Že by vládnul špatně? Proč? Přece má bratra z východního království, kterej mu dobře radí, jak to tenkrát bejvávalo. Často koukal z vokna hluboko do podhradí a divil se, proč je národ nespokojen a proč se bouří. Nešlo mu to do palice. Pozor, vzpoura. Vzpoura proti mně, panu králi, to přece není možný. Tomu musím zabránit. Zavolal svoje zbrojnoše, jak už to tenkrát bejvávalo a nechal je seřadit do rojnice. Na nádvoří stály tisíce do varu se dostávajících poddanejch a jednotně, jak už to tenkrát bejvávalo, skandovali různý hesla. Mimo jiný i /Náš pan

král je nemocnej, musíme ho zabít/. Král dostal natolik velkej strach, že vzal rozum do hrsti, jak to jenom asi tenkrát bejvávalo, vodvolal zbrojnoše a začal přemejšlet. Až na to přišel. Panu králi začalo záležet na tom, je to pro nás nemožný, jak to tenkrát bejvávalo, ale aby bylo poddanejm dobře a nezlobili. Proto se vydal ve stejnokroji, ve kterým chodívali lidé za dávných časů, do ulic Starýho města. Jelikož byl v přestrojení poddanejch a bez brejlí, tak ho nikdo nepoznal. Moh se bez újmy na zdraví pohybovat na ulicích. Zrovna, když byl nejvíc unavenej a žíz nivej, narazil na votrávenou studnu. Maje žízeň, zapomněl na svůj vodovod a napil se ze studně l2stupňový vody. Voda mu velice zašmakovala a měl takovou radost, že zaplatil celý studni. To bylo tenkrát u studny tak veselo, že přetáhli zavírací dobu, aniž by měli povolení MěNV, jak to tenkrát bejvávalo zvykem. Když se díky svý orientaci a všech čtyřech údů dopravil zpět domů. Myslím tím na hrad. Tenkrát králové žili pouze na hradech. Lehnul a vokamžitě usnul. Když se ráno se strachem, kocovinou a třeštící palicí kouknul z vokna, co to nevidí. Nádvoří je plný spokojených a smějících se poddaných, tančících společně s neozbrojenými zbrojnoši a svorně volají:

/Sláva, náš pan král se uzdravil! Sláva, náš pan

král už není nemocnej mocnej!/

A jak už to tenkrát bejvávalo, všechno dobře

skončilo.....

Ale to neznamená, že musí vždycky všechno dobře skončit. Vždyť tohle byla jenom pohádka.

Mnohem hůř dopad jeden můj moc dobrej kamarád – alkoholik. Vodskákal to tak, že to vodseděl. Měl totiž svoji partnerku mnohem raději, než tolik potřebnej chlast.

	Pro dobrýho kamaráda alkoholika Pavla	
		
		
		
	Vyletěla holubička vod Skály, vod Skály, letěl za ní holoubeček vožralý. Nedala mu, holubička, nebyl fit, nebyl fit, dobřemu tak, kořalovi, neměl pít. Slíbila mu holubička že mu dá, že mu dá, nastoupí-li do Kosmonos 16 a. Poslechl ji, vopeřenec, měl ji rád, měl ji rád, nacpali ho antabusem, nemoh stát. Pak mu dali padesátku Plegáče, Plegáče, je mu z toho dobrodiní do pláče.	

Několik strun, trpělivost, kosti, maso, chlupy. Člověk – loutka je na světě. Vlastní představa si vytvaruje podle nejjednodušího anatomickýho kradenýho plakátku vobal, ten k ničemu nepotřebnej vobal. Nějakou kozatou holku a potom jí dle daný situace brnkat na tu či onu strunu. Strunu citlivosti, strunu života. To je svinstvo! Plný inzeráty nabídek, jako například: /Jsem žena a hledám muže. Zn.: Ve všem povolná./

závěrečný díl přístě

	autorem vlastnoručně podepsanou a originálním krysím razítkem oštemplovanou reedici knihy v dárkové kazetě, doplněné o knihu ke knize <i>Předkrm ke Guláši</i> a o další Haitovské artefakty objednávejte na: <i>www.drevenacikada.cz</i>	
---------------	---	---------------

Úhly pohledu: Tragická střelba na Filozofické fakultě a zbraně v ČR

Je to hrozné. Na té události je smutné, jak je to v Česku stejné jako kdekoliv na světě.

Místo věčných debat, jak mohla policie zasáhnout lépe, nás (reprezentuju docela početný dav) zajímá, jak je možné, že 24letý student historie měl legálně arzenál jak z Ramba III?

Argumenty obhájců zbraní jsou totožné jako ty v USA, přičemž doufám, že nikdo přičetný by se nechtěl dostat k situaci, která ohledně zbraní panuje v Americe.

Připomenu typické argumenty: tak bude zabíjet kamionem nebo kudlou. Pistoli taky zabiješ hodně lidí v místnosti atd. Na vině je člověk, ne zbraň, a když vezmete lidem možnost se bránit zbraní, nic nevyřešíte. Všechny jejich argumenty směřují k tomu, že člověk má právo na to vlastnit takový arzenál. A to je prostě nesmysl. Nemám nic proti tomu, když si někdo pořídí pistoli na svoji obranu, ačkoliv i u takového jedince by se

Zápisky básníka ulice: Hrst skoro vánočních básní

	Na tvých brýlích stopy rosy Zanechali je dva kosi Hádali se o žízalu Roztrhli je ve varu	
		
	Pak se dlouze smířovali Než je orli sezobali Koukni, letí k měsíci Nocí básní mlžící:	
		
	Došlápněš-li levou nohou Na ocas hříšné komety Vezme Tě pak zpátky dobou Kdy Ježíš cvičil přemety	
		
	Kotoul mu však nikdy nešel Dostal za něj dvakrát pět A k mámě vždy s pláčem běžel Vyčítal jí tenhle svět	

	...	
		
	Ať Tě nekousne Ať Tě nekousne Ať Tě nekousne Šnek Šnek, když Tě kousne Šnek, když Tě kousne Tak hnedle spustíš Řev A když Ti ukousne A když Ti ukousne Bez mrknutí celý Prst Bude to protože Bude to protože Měls hladit to co má srst	

mělo při testech důsledně sledovat, co je zač, než zbraň dostane.

Ale nechte mě teď říct něco kapitálkami:

OBČAN NEMÁ PRÁVO VLASTNIT NIC KROMĚ BĚŽNÉ PISTOLE, JDĚTE S TÍM DO HAJZLU!

Od toho máme policii a armádu. Chceš si hrát na Ramba? Vstup do policie nebo armády. Nechceš tam vstoupit, tak budeš mít leda pistoli a shut the fuck up.

To, že se po Česku můžete pohybovat beze zbraně, aniž byste se báli, že na vás kdejakej kokot při hádce o vjezd na křižovatku vytáhne samopal, je jedna z krás naší země, kterou si nesmíme nechat vzít.

Fuck off, militanti. Not in my backyard.

To je vše, co jsem měl na srdci.

Vojtěch Landa

		
	Možná, že záminkou byla mi naděje že v noci ze světa roztaje splín a školák nebude muset už okraje rýsovat těsně před zvoněním	
		
	O velké přestávce rodiče dospějí k nezlomnému rozhodnutí že se už nemusí před dětmi přetvářet že vlastně všemu rozumějí	
		
	Možná, že záminkou byla mi naděje že ráno těžce onemocním a lékař s kaplanem podají si dveře tělo ni duši už nespasí	
		
	A každý bude mít oči umouněný kočce nezachutná ani ta myš která si chtěla hrát na chechot pod vousy z toho, že celý svět spěje v nic	

	Chachacha Chachachá Chachachachachachá život je báječný, leč dlouhý šprým cestu si nezkrátím odbočím do školy to vše za kapesné, jež z ní chci mít	
		
	...	
	Sedne prase na můj stůl Marně bráním svoji čest Ještě že tam není vůl Vzkaz vtipálkům sevrů pěst	
		
	Pak to zvíře zemědělské Čistýma nožičkama Odcupitá zpátky nebem Teď spí mezi lžičkama	

Šimon – básník ulice

Hovory s Pavlem Herotem: Život je jedna velká komedie

Pokračování z minulého čísla. Spisovatel Michal Šanda vedl s Pavlem Herotem tento rozhovor v průběhu let 2009–2011 a navazoval na předchozí e-mailovou komunikaci z let 2007–2008, která vyšla roku 2008 pod názvem Kus mne v čítance u nakladatelství Psí víno.

Dostal jsem papír a na něm bylo, že jsem se stal starším operátorem protitankové brigády. Dělostřelec. Byl jsem zařazený na tzv. první prapor, třetí patro. Tam už na nás čekal absa, absolvent Vysoké školy, za stolkem, coby velitel čty. A také tři velitelé družstev, kteří na to byli půl roku zaškoleni, jinak vojáci, co dostali hodnost svobodníků. Před dvěma roky jsme ještě s dvěma kamarády, z nich jeden je dneska kněz p. Pavel Veith, byli v Praze na Hradě na audienci u kardinála Františka Tomáška. Ten nám věnoval drobné dárečky. Mezi nimi byly růžencové prstýnky, které přivezl z Vatikánu. Požehnané přímo tehdejším velkolepým papežem Janem Pavlem II. Daly se ale bežně sehnat, nosili je mladí lidé, aby na sebe upozornili, že patří mezi věřící. Prstýnek od kardinála, a tímto také od papeže, jsem si dal na prst, aby mne doprovázel na vojně. Přišel jsem na třetí patro k sedícímu absíkovi, vzal mě za ruku a dotknul se prstýnku. „To se na to podívejme, koho tu nemáme. Tak katolíka. Nepřítele socialistického lidu!“ Ve mně zarachotilo na sto hromů. Ucítil jsem svítí-plyn, viděl před sebou věžeňskou oprátku, Kdybych v té době znal Warholovo elektrické křeslo, tak ho vidím nikoliv jako sítotisk, ale přímo živě. Najednou nastavil on svoji ruku a na ní tentýž prstýnek. „Vidím, že si budeme rozumět! Jinak jsem tvým velitelem, Míra Baroš, a ničeho se neboj!“ Najednou jsem měl pocit jistoty, zázemí. Ne-trvalo ani týden a o prstýnek jsem přišel. Po návratu z oběda si mne vyhlídnul cikán, věděl jsem, že patří k těm nejhorším, co tam jsou. Mladé vysloveně nesnášel. Dal mi dělat kliky a kopal do rukou, ale v protisměru, takže jsem okamžitě padal na hubu. Uviděl prstýnek a sebral mi ho. Štěstí mu nepřinesl. Rozrazil vejpůl lebku jednomu klukovi z mého nástupního ročníku. Byl jsem svědkem, jak ho odváděli do kriminálu za ovací ostatních, stejně starých. Byl hrdina. Někteří si prožili také tvrdou šikanu, kterou zase spláceli dalším. Další v životě měli první a poslední příležitost „být někým“. Potom jsem byl v trestaneckém vojenském táboře, kam byli odsunuti nejen běžní vojáci, ale i ti z povolání. Kuchyň pro ně vedl plukovník, co mu někde jinde za ženou chodil absolvent a on mu polní lopatkou useknul ucho. To vůbec byly zjevy!

A z vojáků mého nástupního ročníku nás dvacet z dvou stovek příchozích nebylo trestaných. Buď jsme byli z rodin nepřátelských tehdejšímu režimu, anebo jiní byli rockoví, punkoví muzikanti, někteří se aktivovali v Chartě, Jazzové sekci. Nastoupil se mnou už chlap, přes čtyřicet, který vyšel z kriminálu za vraždu, ale vojnu musel absolvovat. Dokonce někteří neuměli číst ani psát, podepisovali se třemi křížky. Až tam se naučili alespoň podepsat.

Druhý den nastal uragán! První měsíc přijímače před vojenskou přísahou. Učení se pochodovat, znát hodnosti. V plné polní, se všemi krámy na sobě, co řinčely o sebe. Ztráceli jsme je, vraceli se pro ně, a přitom do sebe naráželi, padali. A do toho řev a jenom řev. Po dvou hodinách lítání jsme měli pět minut na zakouření. Nemínil jsem v životě kouřit, ale to se nedalo nevzít si první cigaretu a nekouřit. Na zábavách jsem si občas zapálil, před školou. Snad ani nevdechoval kouř do plic. Z frajériny. Toto bylo vážné. Pětiminutovka bez buze-race. Čím ji naplnit? Ostatní kouřili, až na opravdu pár jedinců, co měli zřejmě s kouřením zlé zkušenosti. Možná jim kouř smrděl, nebo se báli, že se stanou závislými. Kolikrát jsem měl později možnost zkusit heroin, přede mnou si píchali to svinstvo do žil. „Nedáš si?“ „Nedám!“ Nedovolil mi strach, že si vezmu a už v tom pojedu. Cigareta patřila k uklidnění z té hrůzy. Denně jsme naběhali kilometry. Já, sto pět kilogramů vážící objekt menšího vzrůstu, jsem běžel, aby ne, když zezadu do nás bušili pěstmí, kopali. Nejoblíbenější bylo běžet s maskou na hubě. Před sebou zamlženo, dýchat se nedálo. Koho uvi-

děli, že si ji nadzvednul, aby se nalapal vzduchu, toho zkopali. Pama-tuji na jednoho kluka, měl veselé a upřímné oči. Klidas. Ten už se jim jednou nezvednul. Padnul mrtvý. Jako když sestřelí vlaštovku, co se učí létat. Údajně mu vypovědělo srdíčko. Dalšímu se podařilo utéci. Byl z Bratislavy. Vydal se po kolejích s tím, že všechny vedou domů, k mámě, jak se později přiznal. Pěkně si to šlapal po kolejích, dokonce jiným směrem. V pohodě domů za mámou do Bratislavy. Po dvou dnech ho kdosi udal a odvezli ho rovnou do Plzně, kde ho vyšetřili a s demencí poslali do civilu. Ten klučina totálně nechápal, to bylo na něm vidět. Ono to bylo i na mně prakticky poznat, že jsem nějak nesrovnaný. Jenomže já dělal, že všechno je fajn a v pohodě, usmíval

se, a to jsem neměl. Pro staré a pro lampasáky jsem byl jejich starej dobrej voják Švejk. A kdybych se šikovně pořezal žiletkou, jako ka-ždý týden někdo, stejně by mne nepustili s papíry na hlavu do civilu. Komu by se smáli? Tímto stylem jsem přistupoval k životu před vojnou, na vojně a přistupuji dodnes. S tím jsem se narodil a snad i skonám. To je známá věc, že život je jedna velká komedie a na vojně obzvláště. Kdo si ji prožil, dokázal zapomenout na to zlé, určitě mi dá za pravdu. Ten bordel, co byl tam v malém, byl ve velkém v celém socialistickém Československu, a je i dnes a bude v zemi naší, potaž-mo ve světě. Kdybychom vyléčili všechny smrtelné nemoci, jednu se nám vyléčit nepodaří, nemoc – zdravě vypadající idiocie. Hodně vojákům se podařilo to uhrát do civilu. Jediná možnost byla se pod-řezat. Stovky jich bylo! Za ty mé dva roky. Jeden to vzal precizně. Žiletkou si pořezal, od vršku až dolů celou hruď, v rychlosti stihnul ještě jedno menší hrudní naříznutí. Potom pět řezů na levém a pět na pravém zápěstí. Toho našli v krvi, že skrze ni ani neviděl. Dva roky, to bylo 730 dnů života. Před večerkou si dva pokuřovali na záchodě a jeden říká tomu druhému: „Vidíš, už máme tři dny za sebou. To máš za 727, to už uteče!“ Jeden starej seděl vedle, posrával si a slyšel to. Byla z toho hitovka. Ti dva to schytali, my vám dáme, že to uteče! Celou noc umývali chodbu, jak se jinak říkalo „šůro-

vali“. To se z pixle rozházel mazlák, silně pěňivé mýdlo a hadicí se zalila chodba tak, že se voda dostávala až do pokoje. A za hodinu to bude suché! Potom znovu. Ostatní naběhli a celou noc jim pomá-hali. Noční škrabání brambor pro dva tisíce vojáků. To byl zážitek. Z brambory byla třetina.

Jedno z prvních nařízení, co jsme museli vykonat, bylo napsání do-pisu. Domů, nejbližšímu příbuznému, do Dětského domova, pės-tounům, manželce. Kdo neuměl, tomu byl přede-psán a musel ho podepsat, třemi křížky. Měli jsme na něj pět minut. Na napsání obál-ky a adresy tři minuty. Kdo nepsal dost rychle, měl nařídzeno, že stačí jenom pozdrav a dvě, tři věty, obsahující, že jsme v pořádku dojeli a datum přísahy. Každý z nás dostal napsané na papíru, chronologicky seřazené, co přesně má napsat. Po dopsání jsme ho nesměli zalepit, aby byl zkontrolován, že v něm není napsáno něco nepatřičného, tedy že si nestěžujeme. Ten můj zněl:

Aboj! (toto oslovení bylo nařídzené). Předem mého dopisu Vás co nejsrdečněji pozdravuji. Nevím, jak je u Vás, ale máme zde krásné počasí. Dojeli jsme kolem osmé hodiny ráno. Ihned jsem nastoupil u posádky, kde jsem dostal všechny osobní věci. Je toho hodně, že se v tom ještě nemohu vyznat. Ostrihán jsem ale k nepoznání. Teď máme výcvik, pak prý zde zůstávám a bude mi přidělena zbraň. Je to dost daleko, ale doufám, že na přísahu přijedete, asi bude 27. dubna v Boru u Tachova. Už se těším, zatím se učíme pochodovat. Prozatím musíme končit. Všichni se těšíme na všechny, kdo přijedou. Dlouho se domů nedostaneme. Pavel

Potom následovala adresa. Dopis (doporučeně – placený z rozpočtu armády) byl napsaný v úterý 2. dubna 1985. To jsem nevěděl, že v ten samý den byl otevřený Palác kultury, protože jsme nedostali povolení přemýšlet. Dopis přišel v den XVI. sjezdu Komunistické strany Československa, na kterém soudruh Gustáv Husák poprvé přiznal nedostatky v ekonomické státní sféře.

Týden před slavnostní přísahou jsme pochodovali a zpívali Přes spáleniště, přes krvavé řeky. Pluk za plukem jde neochvějně dál… Učili se koukat sborově, do rytmu povelu se otáčet doprava a doleva. Den před nedělní slavností, kdy jsme se těšili, že se poprvé dostaneme mimo kasárna a budeme mít volný zbytek dne, byla závěrečná zkouška. A tak jsme pochodovali, zpívali, sborově se koukali napravo, na tribuně byli všichni lampasáci a koukali. I velitel útvaru, Josef Podhorec, kterému se říkalo „žabák“. On měl obličej tak podobný žábě, že ho snad musela někde u vody porodit. Koho potkal, toho seřval. Liboval si v tomto obyčeji. Přitom se mu škubaly rty, když přestal, a bylo vidět, že má radost, jak se ho druzí bojí. Později jsem poznal, že to byla také jenom maska. Šílenec ale byl, to bezesporu. S pistolí občas chodil střílet veverky, to vím od jednoho lampasáka. Měl doma granát a malého syna. Ten se mu dostal do ruky a urval mu ji. A jak jsme pochodovali, museli jsme se podívat všichni ve stejnou vteřinu doprava na tribunu. Viděl jsem velitele všech velitelů, šéfa tohoto vojenského útvaru, jak se mi směje. Prostě, když mě viděl, nařídil mne nezařadit do jednotky nováčků, ale někam zašít.

Byla přísaha. Já vyfasoval pásek s prázdnou pistolí a byl zařazený mezi lampasáky. Vojáci měli samopaly. A já si šel ležérním krokem mezi všemi těmi, co si vybrali za zaměstnání, hrát na válku. První den jsme dostali pouze večeri, což mi bylo jasné i bez Husáka, že zřejmě klesá nárůst národního produktu, a to přesně o 8,7 procent. A od těch dob už nikdy nevzrostl, ba naopak, dnes činí propad snad nejvíc v dějinách od dob Velkomoravské říše.

Dneska je dvanáctý březen, den vstupu do NATO, a nedá mi zavzpomínat na lampasáka, měl hodnost nějakého praporčíka. Udělanej chlap s pivní zásobárnou v pupíku. Kudy chodil, tak řval. Jednou se rozrazily dveře, začal po mně hulákat, také česko-slovensky: „Herot, já vás zatvořím. Nedostala so mi Mlada fronta. Co mam čítat! He-roť, vy puděte sedět, zatvořím vás, jo, zatvořím!“ Seděl jsem u své-ho stolečku, pokuřoval tehdy bez filtru startky a ukázal jsem mu na štos volných mlado-front. „Šéfe, dal jsem Vám jich tam přesně tolik, kolik jsem měl dát. Že vám je někdo štipnul, za to já nemůžu. Kdy

mám nastoupit?“ „Kam?“ udiveně se mne zeptal. „No do tý basy. Klidně zítra. Pochopíte to tady s roznášením novin? Když tak si pro-jdeme raději trasu, kam, co nosím. Budete to muset vzít za mne.“ „No takto som to nemyslel, vždyť mě znáte. Já si je přečtu tady, lebo mi jich pět dajťe, volakých novin, ať mám na sračku. Možem si jich vzat vjacero. Mladú frontu i to tu Rudé pravo!“ „Náčelníku, s radostí.“ Od té doby občas přišel, poseděl, početl z novin a časopi-sů. Popovídali jsme si. To platilo na ty, kdo křičeli. Oni měli radost, že se jich někdo dokáže bát. Utíkat před nimi. To jim dělalo radost. A o tomto veliteli bigošů s hodností prachmizernou se říkalo, že má bráchu, také lampasáka, jenomže s vysokou hodností, a to u tehdy západoněmeckého Bundeswehru, jak jinak než v NATO. Dokonce prý jsou spolu ve styku. To mi nedalo, abych se ho při jednom spo-lečném sezení u mne nezeptal, co je na tom pravdy. Připadalo mi to neskutečné. Ano, byla to pravda. Potvrdil mi to, netajil se s tím, do-

konce jsem měl pocit, že je na něj hrdej. A tak jsem se ho vyptával, jak to tam chodí a on mi odpovídal. „Taky bordel tam nemají! My sa vidáme o každých Vánocích. Na drátech. Mám to domluvené. On slúži tady, jenom z druhej strany. Setkáváme sa s rodinami, vymení-me darčeky, fotky, šak vam prinesu bráchu ukazať!“ Druhý den celý veselý mi přinesl fotky jeho a jeho rodiny. „To vam Herot povím, oni o nás vedí všechno, my o nich hovno! A naše vozy a tanky, to sú staré ra-chotiny, oproti jich technike! Keby k nečemu došlo, zašit sa, lebo by nás smetli.“ A odešel s radostí, že se mohl pochlubit a svěřit mi tajem-ství, kteréžto věděl každý. Ostatně životnost našeho útvaru během případné války byla dvouminutová. Západní vojenský socialistický okruh sloužil jako živý štít, aby o několik minut zdržel vojska, než by se dostaly na východ.

Jednou jsme měli drátěným kartáčem čistit nějaké ótečko, bojový vůz pro pěchotu. Seškraboval jsem starý zelený nános a pod ním se mi objeví něco černého. Pokračoval jsem, a nakonec se zjistilo, že to byl hákový kříž. Vozy po nacistech se po válce hodily, byly kvalitní, jenom se trochu upravily, přetřely na zeleno. Na hákový kříž se namalovala červená pěticipá hvězda a sloužil čtyřicet let po válce bez problémů. Nevím, co je na tom pravdy, ale tradovalo se, že jednou „zabloudil“ nějaký, zřejmě mladý, nezkušený pilot západní vojenské helikoptéry a přistál přímo před okny štábu našeho útvaru. Byla neděle. To bylo ve službě jenom pár lampasáků. Když jeden z nich uviděl přistát komfortní letadlo, myslel, že přiletěl přímo ministr obrany. S hrůzou nepochodoval, aby ho uvítal. Když to viděl onen západní pilot, došlo mu, že přelétnul komunistické hranice a okamžitě odletěl. Viděli to běžní vojáci, lampasáci to museli utajit, protože z toho by byla mezinárodní ostuda. A zřejmě pro obě strany.

pokračování přístě

rozhovor vedl Michal Šanda, úprava Honza Bartoň, foto archiv Pavla Herota

Akce:

VALNÁ HROMADA 2024

Brno, klub Sibiř 26.1.
Dukelská třída 123/50
SLEPÉ STŘEVO
SBOR HUDBY
BUDOÁŘ STARÉ DÁMY

FESTIVAL SPODNÍCH PROUDŮ

Klub Unleaded Coffee,
Hybešova 46, Brno
pátek 22. března 2024
PERMON BALET SUPERSTAR
POSTIŽENÁ OBLAST
AŽ SE SNAŽÍ ONA
a další...

PONAVAFEST

Park Lužánky, Lužánecká 3, Brno
24.–26. května 2024
PLASTIC PEOPLE
PRIMITIVES GROUP
KABARET DR. CALIGARIHO
NAČEVA – KOVAL – VTÍPIL
a další...

KRÁKOR 2024

Ruiny Hitlerovy dálnice
14.–16. června
Areál Nad Šelší, Ostropovice
NEDĚLNÍ LIDÉ
IDIOT CRUSOE
OKAMŽIK
DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN
KABARET DR. CALIGARIHO
GEODĚTI
YLO AFRICKÝ SLON
CHÓR VÁŽSKÝCH MUZIKANTOV
ČOČKA
BALET ČS. ROZHLASU
PLUM DUMPLINGS
MONS PUBIS
SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE
JÁTRA REVIVAL
FISH FLESH FIELD AND HENRY DOLLAR

podrobný program
a eventuelní zločiny:
www.spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

Rusko zakázalo „hnutí“ LGBT a označilo jej za extremistickou organizaci, mezitím Klaus prodělal covid a Kofola kupuje pivovary Holba, Zubr a Litovel. ●●● Na Pelhřimovsku shořel v noci seník a Výbuch indonéské sopky Marapi zabil 11 turistů, také pod lavinou v Rakousku zahynul český lyžař. ●●● Karel Svoboda chtěl Vendulu vydědit. *Hodně štěstí a promiň*, řekl synovi před smrtí. Mezitím vůdce KLDŘ žádal ženy, aby víc rodily, při projevu se rozbředl, zato Vladimir Putin vyžaduje, aby každá ruská žena měla osm dětí a nebrečel. ●●● Pražská směnárna prohrála soud s ČNB, za euro dávala turistům 15 korun, což nijak výrazně neovlivnilo listopad jako měsíc bez ejakulace, ten nezaručil plodnost a mužnost, ale Česko obnovilo dovoz ruského plynu, a to i navzdory listopadu 1989. Konopného aktivistu Dušana Dvořáka propustili z vězení, přesto radnice i školy z Kopřivnice bojují proti automatu s konopnými produkty. ●●● Počasí se může oteplít až o tři stupně, na což reagovali klimaaktivisté a počmárali Braniborskou bránu, výtržník z Tachovska s 1,5 promile hajloval před policisty a učen z Brněnska měl sex s kozou. Byl překvapen, že lidé styk se zvířaty běžně nemají, tou dobou hospodské v hotelu v Brně na Konopné rothala se ponožka a kalifornské děti kvůli počasí zažalovaly americkou vládu. ●●● Kamil Bartošek alias Kazma vyhodil z vrtulníku v Lysé nad Labem milion dolarů, o 44 let dříve v Greensboro členové Ku Klux Klanu a neonacisté zastřelili pět komunistických demonstrantů, později při nehodě tří aut na Frydecko-Místecku se zranilo pět lidí. ●●● V Nizozemských volbách zvítězila strana svobody (PVV) prosazující uzavření hranic pro imigranty, „deislamizaci“ Nizozemska a zvažující odchod země z EU, není divu, že počasí nenechává Čechy chladnými. ●●● Ukrajinci předloni bez vědomí Zelenského poškodili Nord Stream, na Slovensku chce Dankova SNS zavést v restauracích národní menu a ve Spolkové republice radikální islamisté vyzývali k vyhlášení chalífátu, přesto v pražském hotelu chlapík přes půl druhé hodiny v kľidu onanoval před kamerou. ●●● Před 40 lety bylo zahájeno vojenské cvičení Severoatlantické aliance Able Archer 83, a vy byste chtěli pro svá domácí zvířata laboratorně vypěstované maso, když se část ikonického mysu Arkona na Rujáně zřítíla do moře a Izraelci bojují proti Hamásu pod vodou? ●●● Po Kaczyńském se slehla zem, není divu, že policie hledá leváka s pleší. Lidé se také ptají, co je dřív, hrom nebo blesk? Tak se Heather Grahamová v erotickém hororu ukázala nahoře bez. Kolik decibelů má hrom? ●●● Matka s druhem roky surově bila syny. Spát museli ve sklepě na pytlí sena, přesto herečka Megan Foxová věří, že na světě existují skřítky a ve středočeském Monínci recyklovali snůh z minulého roku. Přesto byl štáb České televize během natáčení v USA přepaden a okraden. Na ulici je to špatné, všude kolem samá nenávisť, svěřují se bezdomovci. Jiný bezdomovec pomohl zachránit muže, který spadl z Hlávčova mostu do Vltavy. ●●● Izraelská společnost Ohh-Med Medical klinicky otestovala novou pomůcku Vertica. Vypadá jako moderní ovladač počítačových her, ale nasouvá se na penis a vysílá do něj radiofrekvenční energii o vysokých kmitočtech, podobně útok na sanitky v Gaze otrásl šéfem WHO, přitom když Kordula Stropnická v září slavila osmnáctiny, vše vypadalo v jejím vztahu s Damianem zalité sluncem. ●●● EU zřejmě nedodrží slib dodávky milionu kusů dělostřelecké munice Ukrajině, ale premiér Fiala jel na nákup do Německa pro větší balení. Volkswagen zrušil plány na výstavbu nové továrny na baterie u Plzně. Válka mezi Hanychovou a Soukupem graduje. ●●● Zpěvačka Kesha uvedla, že se v ní usídlily duše mrtvých lidí a Miloš Zeman se postavil proti teroru Hamásu i propalestinským protestům. V tunelech pražského metra možná půjdou i po vaší peněženke. Připojila se i Greta Thunbergová. Zeman ji označil za „zastydlou pubertáčku“. ●●● Modelky oslnily Brno v zářivých svatebních šatech. Planeta kvůli nim hoří, ale jak je dostat do chládku? Kluci ve fitku se mi přiznali: Opravdu jedí své vlastní sperma. Později Fiala jednal s etiopským premiérem Abiy Ahmedem. ●●● „Teď bych ráda, kdyžby mě uspokojoval nejednou v obou dírkách, jenže prst do zadku mu asi nic neříká. Nevím, co s tím, užby mě to přestává bavit.“ (Linda, 24 let). „Nikdo z nás nemůže pomáhat každou vteřinu... Když jdou vojáci do války, musí zvítězit, nebo zemřít.“ znělo motto Amazonky z Dahomey. ●●● Dabér Zbyněk Pantůček je nezvěstný a na vagíně se začaly objevovat takové malické pupínky. Karel III. začal razit své mince. Prolomil zavedenou tradici, zato v Polsku Andrzej Duda prohlásil, že první šanci na sestavení vlády nabídne vládní straně Právo a spravedlnost (piss). Policisté, hasiči či lékaři nejčastěji trpí poruchami erekce. ●●● Meta v Česku oficiálně spustila předplatné. Facebook a Instagram bez reklam stojí minimálně 240 korun, nicméně v erotickém klubu znásilnil muž striptérku zcela zdarma. Kabinet bude jako první sestavovat vítěz, ale pokutu 16 tisíc korun musí zaplatit 74letý důchodce, v lednu na vlakovém nádraží masturboval před 49letou ženou. ●●● Délka samohlásek a její značení je nevyčerpatelný zdroj potíží, stejně měření penisu se liší prováděním zkoumanými osobami, které docházejí k podstatně vyšším hodnotám, v rozporu s měřeními prováděnými zaměstnanci. Adéla Gondíková penis neměří, oslavila padesátku v rudých bikinách. ●●● Načapal jsem partnerku při nevěře a dostal z toho erekci, svěřil se muž, ale rozmanitých a cenných starých lešů nám zbývá pouze 9 % a hodnota akcií a firemních i státních dluhopisů od začátku války na Ukrajině klesá. Měli bychom mít možnost žalovat fosilní korporace za to, že způsobily klimatickou krizi a mají vliv na úmrtí obyvatel? Je to vůbec v českém právním kontextu možné? Nestárnoucí zpěvačka Yveta Simonová slaví pětadevadesátiny. Vzájemná masturbace je klíčem ke spokojenému sexuálnímu životu. ●●● Nová ruská jaderná ponorka otestovala balistickou střelu Bulava. Pochva dospělé ženy je 8–10 cm dlouhá a zadní stěna je přibližně o 3 cm delší. Její šířka je 2,5–3 cm, nutno dodat že korpulentní ženy rozhodně nejsou v sexuálním životě nijak omezené, přestože Martin Kuba vyčítá ODS nedostatečné ambice. ●●● Polská Vratislav požaduje, aby bylo město zbaveno povinnosti platit náboženskou výchovu ve školách a řada investičních, podílových, penzijních fondů vykazuje ztrátu; když ne nominálně, tak alespoň reálně. Reálně však zavřeli brněnskou hospodu U Zvonu, možná proto Herečka Lucy Liu prozradila, že měla sex s duchem a Bruce Willis údajně trpí demencí. ●●● Zemřela sestra Donalda Trumpa Maryanne a Karel Schwarzenberg. Zemřel i Bobby Charlton, legenda Manchesteru United. Daniel Landa oslavil 55 let. Babišová truchlí za zemřelou Kamile Mortimer. V Himalájích zahynul český horolezec Jan Ros a psychiatr Cimický se předávkoval prášky na spaní.

Φ&Γ

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Haußmann • přispěvatelé: Míky Marusjak, Vojtěch Landa, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach, Šimon – básník ulice, Václav Roháč, Michal Šanda, Květuzor Škvírkó, Viktor Hait, Marek Sobola, Miroslav Václavek, Marcela Poučková, Eva Macholánová, Zdeněk Vykydal